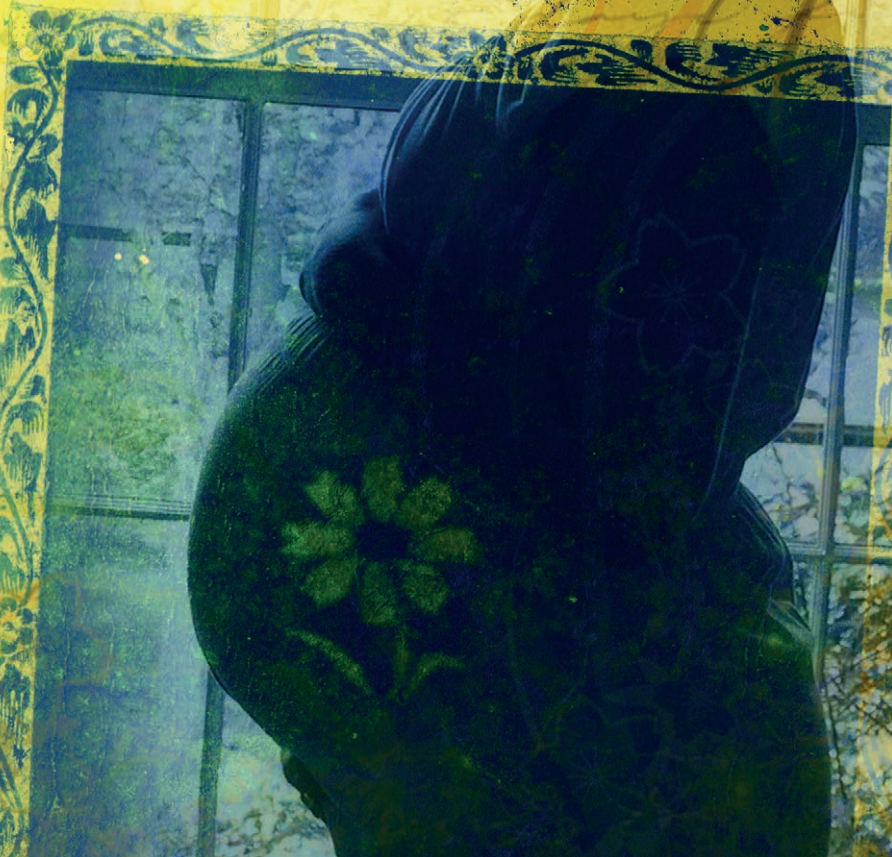

Ренді Алқорн

Чому за життя?

Людське життя поганається... Коли?

Жодна інша проблема не викликає таких суперечок та хвилювань, ніж аборт. Багато хто вважає, що ти повинні робити вибір між тим, щоб допомагати жінкам і допомагати дітям. Ця книга показує, наскільки важливо допомагати й тим, й іншим. Ренді Алкорн у стислій, т'якій формі пропонує світ утливий, підкріплені фактами відповіді на центральні спірні питання дискусії щодо абортів.

На цій відзначеній нагородою фотографії зображена операція, яку робили ненародженій дитині Сарі Марі Світцер на двадцять четвертому тижні життя.

У дитини було розщеплення хребта. Сару, яка на знімку схопила хірурга за палець, знову помістили у материнську матку. Два тисячі по тому вона народилася, хоча й на дев'ять тижнів раніше терміну.

Ультразвуковий 3-вимірний знімок дитини на 21-му тижні після зачаття — це трохи більше, ніж половина вагітності. Сучасні технології дозволяють зазирнути всередину матки, що змінює контекст та вигляд дискусії навколо абортів.

ISBN: 978-617-503-065-3

9 786175 030653

Ренді Алкорт

Чому за життя?

Originally published in English under the title
Why Pro-Life?

© 2004 by Eternal Perspective Ministries
39085 Pioneer Blvd Suite 200
Sandy, OR 97055
503-668-5200
www.epm.org

Ukrainian edition © 2011 by OM EAST.
All rights reserved.

Published in cooperation with George Verwer/Special Projects and
Eternal Perspective Ministries

Переклад з англійської Наталії Прокопович
Редактори: Світлана Филипчук, Петро Наконечний

Українське видання © 2011 by OM EAST.
Авторське право захищене.

Використання та розмноження матеріалів публікації без письмового
дозволу видавця заборонено, за винятком коротких цитат у критичних та
оглядових статтях.

ISBN 978-617-503-065-3

„Ренді Алкорн стисло, але всебічно представив позицію „за життя“, створивши неоціненне джерело інформації для щирих, але часто мовчазних противників абортів“.

Фредеріка Метьюз-Грін — оглядач, коментатор й автор книги *„Real Choices: Listening to Women, Looking for Alternatives to Abortion“* („Справжній вибір: прислухатися до жінок, шукати альтернативи абортам“).

„Ця надзвичайна книга ламає стереотипи, вона допоможе загоїти рани від найбільш нагального внутрішнього конфлікту Америки“.

Рабін Деніел Ланін — президент *„Toward Tradition“* („Повернення до традицій“), національної коаліції юдеїв та християн. Автор та ведучий радіошоу.

„Переконливі докази на користь найважливішого питання нашого покоління. Я не міг відірватися“.

Енді Стенлі — церква Норт-Пойнту.

„Усі потрібні докази. У цій маленькій книзі стисло подані переконливі відповіді на найбільш розповсюджені аргументи „за вибір“. Ренді Алкорн яскраво показує те, що всі живі істоти заслуговують на гідність, свободу та рівні права. Я вважаю, що ця книга має потенціал відкрити очі та змінити серця мільйонів людей. Цю переконливу книгу ви захочете порекомендувати всім знайомим“.

Ненсі Стеффорд — акторка та авторка книг *„The Wonder of His Love“* („Чудо Його любові“) та *„Beauty by the Book“* („Краса за правилами“).

„Щоб змінити нашу культуру, недостатньо просто говорити, що ми „за життя“; ми повинні пояснювати, чому ми „за життя“. Ця книга — прекрасне джерело саме такої інформації“.

Отець Франк Павоне — національний директор організації „Священники за життя“, Президент Національної релігійної ради „за життя“.

„Добре продуманий та ретельний аналіз того, чому захищати всі людські життя — це не лише правильна позиція, але єдино правильна позиція, яку ми, як суспільство, повинні підтримувати. Я вірю, що погляди людей зміняться після прочитання цієї книги“.

Крістен Дей — виконавчий директор організації „Democrats for Life of America“ („Американські демократи „за життя“).

„Книга „Чому за життя?“ — це безцінний засіб для кожного, хто намагається допомогти друзям або членам сім'ї зрозуміти перспективу „за життя“. За допомогою чіткої, переконливої мови Ренді Алкорн викладає аргументи „за життя“, використовуючи силу розуму й емоцій“.

Чарльз Колсон — Тюремне братство, Вашингтон, округ Колумбія.

„Всеохоплююча, добре документована та переконлива книга, зміст якої стосується наших дітей, які під загрозою“.

Дженіфер О'Ніл — акторка, авторка й речниця інформаційної кампанії „Silent No More“ („Більше не можна мовчати“).

Подяка...

... моєму редакторові та дорогому другові Роду Морісові за чудове ретушування; Кеті Рамей, яка виконала величезну роботу, скорочуючи мій початковий рукопис; Бонні Хістанду, який додав деякі остаточні зміни, які я зробив у друкованому варіанті. Дякую Брайану Сміту, Brentу Руні, Крістіні Костер, Кімберлі Брок і Братанові Томассону за їхню допомогу в цьому проекті; а також Дугові Габберту за підбадьорювання. Дякую моїй дружині Ненсі, Ронові та Кеті Норкіст, Джанет Альберс, Лінді Джефферіс та Шерон Майзенхімер. Я щиро вдячний кожному з вас за вашу цінну співпрацю. Велике спасибі також Гейлові Аттберрі, Ларрі Гетбоу та Еліс Грей, які дали мені корисні відомості для чорнового варіанта.

Присвячується
Одрі Стаут,

яка турбується про ненароджених дітей та їхніх матерів і яка піклувалася про мою матір, коли вона помирала від раку в 1981 році.

Бог, який винагороджує за кожну чашку холодної води, поданої в Його ім'я, не забуде твої добрі справи.

Частина

I

ОСНОВИ

I

Навіщо говорити про аборти?

Представник „Національної ліги абортів та репродуктивних прав“ (NARAL) розповідав старшокласникам на уроці про переваги абортів. Один учень запитав свого вчителя, чи можу я прийти і представити позицію „за життя“. Коли через тиждень я приїхав, учитель, прихильник руху „за вибір“, повідомив, що учні підтримали позицію „за вибір“, проголосувавши 23 до 1.

Я представив їм аргументи на підтримку прав ненароджених дітей. Я показав внутрішньоутробні фотографії, які зображують розвиток ненароджених на ранніх стадіях, коли вже проводять аборти.

Після заняття вчитель мені сказав: „Якби ми проголосували знову, то результати були б іншими. Багато хто змінив свої погляди“. А потім він додав дещо важливе: „Знаєте, до сьогодні я не чув про позицію „за життя“.“

Ми пишаємося тим, що ми неупереджені й даємо чесну, підтвержену фактами освіту. Але тоді переді мною був п'ятдесятилітній учитель суспільних наук зі ступенем магістра, який *ніколи в житті не чув про позицію „за життя“*. Він беззаперечно приймав позицію „за вибір“ від інших, і його учні робили те саме.

Несподівана тенденція

Не так давно здавалося, що позиція „за життя“ може померти від старості. Схоже, що молоді люди настільки занурені в моральну відносність та постмодерне суспільство, яке керується толерантністю, що, здавалося, усі вони, зрештою, стануть „за вибір“. Але несподіванка полягає в тому, що останнім часом молодь частіше протестує проти абортів, ніж їхні батьки.

Нещодавнє опитування підлітків, яке проводив інститут Геллапа, показало, що 72% молоді переконані, що аборти аморальні. Тільки 19% вважають, що аборти мають бути узаконеними за будь-яких обставин, порівняно з 26% дорослих. Приблизно 32% підлітків, порівняно з 17% дорослих, думають, що аборти потрібно заборонити¹.

Це було підтверджено подальшим національним опитуванням² та засвідчено великою кількістю підлітків, які брали участь у „Національному марші за життя“³. Сучасні веб-сайти звертаються до молодих жінок і заохочують їх обирати життя⁴. Багато молодих людей відмовляються від захисту абортів, який пропагує та підтримує їхня культура.

У книзі „Чому за життя?“ я представляю підкріплені фактами та співчуттям аргументи, які пояснюють і підтверджують перехід від позиції „за вибір“ до позиції „за життя“.

Визначальна проблема нашого часу

В Америці аборти — це найбільш затребувана жінками операція. Одна дитина з чотирьох зачатих абортуються хірургічно, крім того точно не відома кількість хімічних абортів, але вона також зростає⁵. Оскільки 50% вагітностей незаплановані, це означає, що половина незапланованих вагітностей закінчується абортами. Щороку у Сполучених Штатах фіксують приблизно 1,37 мільйона абортів⁶. У США 43% жінок дітородного віку вже мали або матимуть аборт⁷. Фактично аборт на певному етапі торкнувся кожної сім'ї.

Ставки у цьому питанні надзвичайно високі. Якщо позиція

„за вибір“ правильна, тоді свобода вибирати аборт є основним громадянським правом. Якщо ж позиція „за життя“ правильна, то 3,753 аборти, які щодня відбуваються в Америці — це людські жертви, це більше, ніж усі людські життя, загублені 11 вересня 2001 року під час руйнування Всесвітнього торгового центру.

Аборт — це кінцева „гаряча кнопка“. Саме слово викликає сильні емоції. Серед тих проблем, які непокоять людей найбільше, аборти займають перше місце, випереджаючи антисемітизм, зловживання алкоголем, бездомність, смертну кару, порнографію та спалювання державного прапора.⁸

Нещодавнє опитування, яке проводив інститут Геллапа, показало, що 26% американців стверджують, що вони виключно за вибір, тоді як 29% — рішуче за життя. Якщо підсумувати, це означає, що 55% американців мають стійке бачення щодо абортів, і вони в своїх переконаннях поділились майже порівну⁹.

Оскільки решта 45% не мають стійких переконань й оскільки ті, хто раніше був налаштований рішуче, змінили свої погляди, схоже, що більш як половина американців досі піддаються впливу в своєму ставленні до абортів.

Християнська перспектива

Дехто з читачів-християн може подумати: „Ця книга не для нас — тільки відлучені від церкви люди роблять аборти“. Насправді 43% жінок, які погодились на аборт, визнають себе протестантами, і 27% ідентифікують себе як католики. Отож, дві треті абортів в Америці роблять жінкам, які належать до християнської спільноти. 18% усіх абортів у Сполучених Штатах роблять тим, хто визнає себе відродженими у вірі або євангельськими християнами¹⁰. А це майже чверть мільйона абортів щороку в біблійних церквах.

Проблема абортів не в тому, що церкві потрібно говорити про це зі світом, а в тому, що церкві спершу потрібно говорити про це із собою, а вже *потім* зі світом.

Хоча я і християнин, та не наводжу багато цитат із Біблії у цій книзі. (Я вже робив це в інших публікаціях¹¹.) Аргументи, які я представляю, ґрунтуються на медичній науці та достовірних психологічних дослідженнях. Ці джерела мають стати такими ж правдоподібними для будь-якого поважачого правду агностика, якими вони є для християн. Насправді багато нехристиян протестують проти абортів.

Я прихильник жіночих прав. Я маю глибоку повагу до моєї дружини та дочок, яких ми вчили поважати себе та бути вдячними Богові за те, що Він створив їх жінками. І я б не хотів применшувати травму, яку переживають жінки, коли їм доводиться приймати рішення, пов'язані з абортom. Ніхто не розуміє страждання так, як Ісус Христос, сповнений милості та правди. Розділ про Боже прощення (розділ 18) потрібен мені так само, як і будь-кому.

Ця книга подає факти та логіку, прийняті милосердям та співчуттям, що зможе допомогти нам знайти підґрунтя нашим переконанням у реальному житті.

Мій заклик до читачів

Якщо ви „за вибір“ і читаете книгу з назвою „Чому за життя?“, то це дуже добре. Сподіваюся, це значить, що ви відкриті до сприйняття. Якщо виявиться, що позиція „за життя“ виглядає так само безглуздо та нелогічно, як, можливо, вас раніше і переконували, гаразд. Ви можете відмовитися від неї, якщо вона на це заслуговує. Але, якщо вона виявиться розумною, тоді я закликаю вас переглянути своє ставлення.

Якщо ви один із тих, хто ще не визначився, і маєте змішані почуття, я прошу вас використати цю книгу для пошуку правди. Ви скрізь можете почути позицію „за вибір“ — просто ввімкніть телевізор чи почитайте газету. Але це може бути вашою єдиною можливістю дослідити позицію „за життя“.

Якщо ви „за життя“, я прошу вас ретельно обдумати свою позицію. Недостатньо просто говорити: „Я знаю, що я маю рацію, але я не впевнений чому“. Наші переконання повинні

будуватися на доказах. Якщо ми в чомусь помиляємось, потрібно будь-якою ціною переглянути нашу позицію. Якщо ми маємо рацію, нам потрібно навчитися розумно та люб'язно інформувати інших.

Одне можна сказати напевно: якщо аборти справді вбивають дітей та шкодять жінкам, тоді ми багато чим ризикуємо, коли стоїмо осторонь і нічого не робимо.

2

За дитину чи за жінку?

Ми з дружиною приєдналися до руху „за життя“ через за непокоєння станом жінок, спустошених після абортів. У 1981 році ми взяли до себе в дім вагітну дівчину-підлітка. Я ніс своє служіння серед працівників першого на Західному узбережжі центру для вагітних, пропонуючи допомогу бідним, розгубленим та доведеним до розпачу вагітним жінкам. Ми прагнули допомогти жінкам у будь-який спосіб. І найкращою допомогою для них було надати альтернативу абортів.

Згодом я приєднався до освітньої діяльності „за життя“, до політичних акцій і мирних ненасильницьких заходів біля клінік, у яких роблять аборти. Деякі організації концентруються більше на порятунку ненароджених дітей, тоді як інші — більше на допомозі вагітним жінкам. Я вважаю обидва напрями життєво важливими й абсолютно рівнозначними.

Рух, про який ви тожете й не знати

Незліченна кількість міфів супроводжує рух „за життя“. Одним прикладом є часто повторюване твердження: „Активістів „за життя“ по-справжньому не турбують вагітні жінки чи діти після їхнього народження“. На одному заході „за життя“ до мене підійшла репортерка із ввімкнутою камерою і запитала, як я можу відповісти на таке звинувачення. Я сказав: „Ну, ми з

дружиною відкрили наш дім для вагітної дівчини та оплачували всі її витрати, поки вона жила в нас. Ми підтримали її, коли вона вирішила віддати дитину на всиновлення. І, оскільки ви вже запитали, ми віддаємо суттєву частину нашого прибутку на допомогу бідним жінкам та дітям“.

Потім я познайомив її із моїм другом пастором, який стояв поруч. Вони з дружиною всиновили дев'ятнадцятеро дітей, багато з яких мали синдром Дауна та інші особливі потреби. Репортерка подала сигнал оператору, щоб той припинив зйомку. Я запитав її, чи хоче вона взяти інтерв'ю у мого друга. Вона похитала головою і пішла.

Правда в тому, що тисячі організацій „за життя“ по всій країні та по всьому світі надають можливість зробити безкоштовні тести на вагітність, ультразвукову діагностику (УЗД), відвідати консультації, групи підтримки, заняття з догляду за дитиною, навчання з управління фінансами, а також пропонують догляд за дитиною, підгузки, дитячий одяг та житло. Крім того, десятки тисяч церков віддають свій час, гроші, їжу, проводять ремонти помешкань та здійснюють усіляку можливу допомогу бідним вагітним жінкам, самотнім матерям та малозабезпеченим сім'ям. Дуже багато прибічників „за життя“ всиновлюють дітей, запрошують жити до себе та добровільно допомагають дітям після народження. Разом усі ці зусилля складають єдиний найбільший в історії добровільний рух простих людей.

Тоді як люди, які пропонують аборти, засуджують за це жінок, натомість люди, які пропонують альтернативи абортам, надають свою допомогу безкоштовно, з любов'ю і майже завжди таємно.

Наша національна шизофренія

Не зважаючи на те, що приблизно однаково тих, хто називає себе „за вибір“ і „за життя“, дві треті американців переконані, що аборти „аморальні“¹. Деякі прихильники позиції „за життя“ розтлумачують цей факт так, що вже не потрібно сперечатися, чи є ненароджений людиною, і що аборти — це неправильно.

Натомість ми повинні зосередитись на тому, щоб допомогти жінкам зрозуміти, що аборт не в їхніх інтересах.

Я абсолютно переконаний, що ми повинні допомогти жінкам, які завагітніли незаплановано, зрозуміти, що аборт їм не допоможе, а зашкодить. Жінки часто вважають, що робити аборт неправильно, та це — менше зло; це погано, але вони думають, що це все-таки краще, ніж народити і виховувати дитину або віддати її на всиновлення².

Ми повинні донести до них, що, навіть якщо інші варіанти виглядають привабливіше, аборт вбиває невинну людину. Саме через це аборт призводить до найгірших наслідків у житті жінки.

Проте чимало людей, які вважають ненароджених людьми, а аборти аморальними, все-таки вирішують зробити аборт і відстоюють законність абортів. Це доводить, що вони не вважають ненароджених такими ж людьми, якими вважають трирічних дітей. Аборт для них не настільки аморальний, як убивство трирічної дитини.

Опитування також показали, що багато з тих, які вважають аборти аморальними, все ж гадають, що вони повинні залишитися законними. Справедливо припустити, що ці люди вважають згвалтування, викрадення людей, жорстоке поводження з дітьми та вбивства аморальними, але вони *не* відстоюють те, що згвалтування і вбивства повинні бути законними. Це показує фундаментальну відмінність між тим, що вони вкладають в аморальність згвалтування і вбивства та в аморальність абортів.

Кожен, хто розуміє, що ненароджена дитина — повноцінна людина, не може раціонально відстоювати законність абортів, хіба тільки наполягатиме на узаконенні вбивства інших людей. Урешті-решт, кожен аргумент на користь абарту, який пов'язаний із незручностями для матері, стресом чи фінансовою скрутою, може звучати так само переконливо стосовно її дванадцятилітньої дитини, чоловіка чи батьків. У багатьох випадках на старших дітей потрібно більше коштів, а також вони вимагають більше уваги та сил від своїх матерів, ніж ненаро-

джена дитина. Але люди одразу розуміють, що такі аргументи безглузді, коли йдеться про вбивство старших дітей.

Жінки часто кажуть, що коли їм робили аборт, вони не знали, хто був у їхній утробі. Підсвідомо деякі знали, що виношують дитину, але хапалися за позбавлене людяності красномовне „за вибір“. Тепер вони дуже про це шкодують. Вони думають, що скоїли це в стані афекту через помилкові поради керованих добрими намірами друзів чи сім'ї. Вони б хотіли, щоб хтось спробував їх відмовити від вибору, факт якого їх тепер мучить.

Ми повинні любити й турбуватися про вагітних жінок, яких спонукають до абортів. Ми також повинні любити жінок, які перенесли аборти, і робити все можливе, щоб допомогти їм оговтатись від травми після абарту.

Стародавня Книга Приповістей говорить, що правильний вибір завжди мудрий і приносить хороші наслідки, а неправильний вибір — нерозумний та із поганими наслідками.

Потилкове розділення

Ніколи вбивство дитини не принесе комусь добра. Коли мати кривдить свою дитину, це шкодить не лише дитині, але і їй. Неможливо відділити добробут жінки від добробуту її дитини. Саме через те, що ненароджений є дитиною, наслідки його вбивства тяжкі. Саме індивідуальність першої жертви — дитини — приносить шкоду другій жертві — матері. Тому нам потрібно починати висвітлення теми абортів із індивідуальності ненародженого.

Частина

2

Дитина

3

Чи є повноцінними людьми ненароджені?

Прихильники ідеї „за вибір“ раніше постійно заявляли: „Точно не відомо, коли починається людське життя; це питання релігії, і наука не може на нього відповісти“. Більшість уже відмовилась від такої позиції, адже її заперечують десятиліття наукових досліджень. Проте ці застарілі переконання настільки глибоко вкоренилися в нашій національній свідомості, що їх і досі багато хто підтримує.

Логіка „за вибір“ може бути переконливою за умови, якщо тільки вважати, що ненароджені — неповноцінні люди.

Невже це правда?

Що каже наука?

Доктор Альфред М. Бонджіанні, професор акушерства в Університеті Пенсільванії, стверджує: „На початковому етапі моєї медичної освіти я дізнався, що життя людини починається із моменту зачаття... Людське життя проходить через усю цю послідовність з моменту зачаття до зрілості... Будь-яке переривання в будь-який момент протягом усього цього часу — це припиненням людського життя“.

Говорячи про ранні етапи розвитку дитини в утробі, доктор Бонджіанні зауважив: „Я не можу сказати, що на таких ранніх етапах дитина є менш повноцінною людиною, ніж, приміром,

дитина перед ознаками статевого дозрівання. Людське життя присутнє на кожному етапі¹.

Доктор Джером ЛеДжойн, професор-генетик із Університету „Декарт“ у Парижі, констатував: „Після того, як відбулося запліднення, нова людина почала своє існування“. Він сказав, що це „вже не питання смаку чи переконань. Кожна людина має дуже чіткий початок — під час зачаття“².

Професор Мішлін Метьюз-Рот із Гарвардської медичної школи стверджує: „Науково правильно буде сказати, що індивідуальне людське життя починається під час зачаття“³.

Моментом створення кожної людини є момент її зачаття. До цього моменту особистість (з її унікальною ДНК) не існувала. А з цього моменту вона вже існує.

Так вважають не лише ті, хто „за життя“. Власник найбільшої клініки абортів штату Орегон засвідчив під присягою: „Звісно, людське життя починається із зачаття“⁴. Відзначена нагородою світська книга „Від зачаття до народження“ документально підтверджує початок життя дитини під час зачаття і її рух до народження⁵.

Наскільки переконливим є доказ того, що людське життя починається із зачаття? Настільки чітким, що Генеральна асамблея штату Міссурі всебічно схвалила законопроект 2003 року, який констатував: „Генеральна асамблея цього штату вважає, що: 1) життя кожної людини починається із зачаття; 2) ненароджені діти мають права на життя, здоров'я та добробут, які охороняються... Термін „ненароджені діти“ або „ненароджена дитина“ має охоплювати всіх ненароджених дітей чи людських нащадків від моменту зачаття і до народження на кожному етапі біологічного розвитку“⁶.

Котилекс і людина

Щойно запліднена яйцеклітина містить вражаючу кількість генетичної інформації для контролю індивідуального росту й розвитку впродовж усього життя. Одна нитка ДНК із людської клітини містить стільки інформації, скільки бібліотека з тисячі томів⁷.

Клітини нового індивіда діляться і швидко примножуються, що приводить до феноменального росту. Ріст відбувається через те, що є життя. Задовго до того, як жінка дізнається про свою вагітність, в ній уже є жива людина, яка росте.

Між п'ятим і дев'ятим днем після запліднення нова особа занурюється у стінку матки для пошуку безпеки та живлення. Його або її стать уже можна визначити науковим методом. На чотирнадцятий день дитина виробляє гормон, який затримує менструальний цикл матері. Пройде ще два тижні перед тим, як можна буде розрізнити чіткі людські риси, і ще три перед тим, як вони стануть очевидними. Однак дитина вже є повноцінним представником людської раси.

Під час зачаття ненароджений не здається нам людиною, адже ми звикли судити людей за зовнішністю. Проте із об'єктивної наукової точки зору він є абсолютно такою ж людиною, як і будь-яка старша дитина чи дорослий. Він має такий вигляд, який повинна мати людина на його рівні розвитку.

На вісімнадцятий день після зачаття формується серце й починають розвиватися очі. До двадцять першого дня серце вже перекачує кров по тілу. До двадцять восьмого дня ненароджений має крихітні ручки та ніжки. До тридцятого дня він має мозок, а сам уже збільшився в розмірі в десять тисяч разів.

До тридцять п'ятого дня його рот, вуха та ніс набувають своєї форми. На сороковий день уже можна записати мозкові хвилі ненародженої дитини, а її серцебиття, яке почалося трьома тижнями раніше, вже можна виявити за допомогою ультразвукового стетоскопа. До сорок другого дня її скелет сформований, а її мозок контролює діяльність м'язів та органів.

Незалежно від того, як вона виглядає, дитина є дитиною. І в кожному випадку аборт припиняє дитяче життя. Використовувати засоби, які спричиняють аборт на ранніх стадіях, включаючи міфепристон (РУ-486) та інші таблетки для абортів, занадто пізно, щоб уникнути вбивства.

Драма життя

Відомий фотограф Леннарт Нільсон, який робить внутрішньо-утробні фотографії, найбільш знаний за свої фотоесе в журналі „Лайф“ та за свою книгу „*A Child Is Born*“ („Дитина народилася“). У своїй публікації „*Drama of Life Before Birth*“ („Трагедія життя перед народженням“) він говорить про ненароджену дитину на сорок п'ятому дні після зачаття (ще до того, як більшість жінок довідується про свою вагітність): „Хоча зародок і важить зараз всього 1/30 унції, він уже має всі внутрішні органи дорослої людини на різних етапах розвитку. Він уже має ротик із губками, невеликий язичок та зачатки для 20 молочних зубів. Його статеві та репродуктивні органи почали розростатися“⁸.

До восьми тижнів руки та ноги майже повністю сформовані. У дев'ять тижнів дитина може обхопити предмет, покладений у долоню. Формуються нігті й дитина смочче великий палець. На дев'ятому тижні дитина „вже досконало виконує перекидання, сальто та ножицеподібний удар ногами“⁹.

Ненароджений відповідає на стимули й уже може відчувати біль¹⁰. Проте аборти на цьому етапі називають „ранніми“.

До десятого тижня дитина мружитья, ковтає та хмуриться. До одинадцятого тижня вона мочиться, робить різні вирази обличчя й навіть усміхається¹¹. До дванадцятого тижня дитина брикається, ворухить ніжками, згинає та розправляє пальчики ніг, стискає кулачок, ворухить великими пальчиками, згинає зап'ястя та відкриває ротик¹².

Усе це відбувається в першому триместрі, у перші три місяці життя. У наступні шість місяців перебування в утробі ніщо нове не розвивається й не починає функціонувати. За нормальних обставин дитина тепер тільки росте та дозріває, якщо тільки її життя не втрачається через викидень або не забирається через аборт.

Беззаперечним науковим фактом є те, що кожен хірургічний аборт в Америці зупиняє серцебиття й обриває мозкові хвилі, які вже можна було виміряти.

Як ми називаємо стан, коли в людини вже не б'ється серце чи немає мозкових хвиль? — Смерть.

Як нам називати стан, коли є серцебиття та мозкові хвилі? — Життя. Кожен аборт припиняє людське життя.

SLED

(*Size, Level of development, Environment, Degree of dependency*)
(*РРОС: Розмір, Рівень розвитку, Оточення, Ступінь залежності*)

Скот Клусендорф стверджує: „Відповідь на питання „Що це?“ перевершує всі інші міркування“¹³. Він зауважує, що є лише чотири відмінності між ненародженою та новонародженою дитиною. Їх можна запам'ятати через акронім SLED¹⁴, який я коротко пояснюю:

Розмір: Хіба від вашого розміру залежить те, ким ви є?

Рівень розвитку: Хіба дванадцятилітні діти більшою мірою люди, ніж десятилітні, тільки через те, що вони розумніші та сильніші?

Оточення: Невже перебування в будинку робить вас більшою або меншою мірою людиною, ніж перебування надворі? Невже розташування дитини в материнському тілі, а не назовні робить дитину неповноцінною людиною?

Ступінь залежності: Невже залежність від інших визначає те, ким ви є? Невже хтось із хворобою Альцгеймера чи хронічною хворобою нирок є меншою мірою людиною? Хіба я, залежний від інсуліну діабетик, зараз є меншою мірою людиною, ніж до цього захворювання?

Тримісячна дитина значно менша за десятилітню, менш розвинута й так само неспроможна цілком піклуватися про себе, як і ненароджена.

Питання не в тому, наскільки великими, розумними чи залежними є ненароджені, а в тому, *ким* вони є. Відповідь проста — вони люди.

4

Чим відрізняється яйцеклітина, сперматозоїд, зародок і плід?

За два роки до того, як аборти в Америці були узаконені, один захисник позиції „за вибір“ давав поради медсестрам у відомому медичному журналі: „Через вплив громадськості, використання мови, понять і законів ідею абортів можна відділити від ідеї вбивства“¹. Того ж року симпозіум у Лос-Анджелесі проводив такий тренінг: „Якщо ви кажете „всмоктати дитину“, ви можете легко спричинити або підсилити травму; натомість кажіть „звільнити матку“ або „ми вишкребемо вміст матки“, але ніколи не говоріть „ми вишкребемо дитину““².

Мову використовують не тільки для висловлення думок, але й для їх формулювання. Те, як використовуються слова, впливає на наше сприйняття ідеї — навіть якщо ця ідея, висловлена прямими словами, огидна.

Слова, які акцентуються на вагітності та матці, відвертають увагу від особи, яка знаходиться в матці. Незалежно від того, як ми скажемо: „звільнити матку“ чи „перервати вагітність“, — це припинить людське життя.

Одна феміністка, прихильниця позиції „за життя“, каже: „Ті, хто за життя, не протестують проти закінчення вагітності. Просто вагітність повинна тривати певний час. Ми вважаємо, що вона має закінчуватися після дев'яти місяців. Наш протест проти вбивства дітей“³.

Що означає плід?

Подібно як і поняття *дитина*, яка починає ходити, та *підліток*, терміни *зародок* та *плід* стосуються людини на певних рівнях її розвитку. Термін плід („fetus“) перекладається з латини як „нашадок“, „дитинча“ або „маленька дитина“.

Із наукової точки зору неправильно буде сказати, що людський зародок чи плід не є людиною тільки через те, що він перебуває на більш ранньому етапі розвитку, ніж немовля. Це ніби сказати, що дитина, яка починає ходити, не є людиною, бо вона ще не підліток. Одна з моїх дочок старша за іншу на два роки. Хіба це значить, що вона на два роки краща? Невже хтось стає більшою мірою людиною, коли дорослішає? Якщо так, то дорослі є більшою мірою людьми, ніж діти, а футболісти більшою мірою люди, ніж жокеї. Щось, що не є людиною, не стає людиною із віком чи зростанням; те, що є людиною, є людиною від початку.

Чи є яйцеклітина або сперматозоїд людиною?

Карл Саган висміював противників абортів, запитуючи: „Чому знищення сперматозоїда чи яйцеклітини не вважається вбивством?“⁴ Відповідь, яку повинен знати кожен учений, полягає в тому, що існує суттєва різниця між сперматозоїдом та незаплідненою яйцеклітиною, з одного боку, та заплідненою яйцеклітиною, або зиготою, з іншого.

Так само, як і клітини волосся чи серця, ні яйцеклітина, ні сперматозоїд не можуть стати чимось іншим, ніж вони є. Але коли яйцеклітина та сперматозоїд з'єднуються, починається нове, динамічне й генетично унікальне людське життя. Це життя не є ні яйцеклітиною, ні сперматозоїдом, ні простою їх комбінацією. Запліднена яйцеклітина — це новостворена людина. Це особа з її власним життям та швидким самокерованим розвитком. Від моменту запліднення ця перша клітина містить повну генетичну модель у всій її складності. Сюди входить кожна деталь людського розвитку, включаючи стать дитини,

колір волосся та очей, зріст і відтінок шкіри⁵. Візьміть одну таку клітину шойно заплідненої зиготи, покладіть біля клітини шимпанзе, і „генетик легко визначить людину. Її людська природа вже вражаюче помітна“⁶.

Термін „продукт зачаття“ (product of conception або ПОС) — це поширена деперсоналізація ненародженої дитини. Насправді немовля, десятилітня дитина та дорослий також є „продуктами зачаття“ не більше і не менше, ніж плід. Оскільки кінський плід зачаття завжди є конем, постільки й людський плід зачаття завжди є людиною.

Дебати навколо ембріональних стовбурових клітин є прикладом семантичної сили. Стовбурові клітини — це універсальні вищі клітини, з яких розвиваються різні тканини та органи. Вони вважаються основним матеріалом для біомедичних досліджень, їх можна отримати з доброякісного людського матеріалу: від дорослих, які дали на це згоду, та з крові пуповини та плаценти. Але багато вчених рішуче налаштовані використовувати стовбурові клітини із зародків дітей, які втрачають своє життя під час абортів. Такі етичні дебати мають серйозний підтекст: як ми дивимося на людей і чи можна їх використовувати для користі інших⁷.

Цікавим фактом є те, що Національний інститут здоров'я (НІЗ) виявив, що громадськість протестує проти „дослідження людських ембріональних стовбурових клітин“, які знищують людські зародки для експериментів. Тому НІЗ вибрав новий термін для опису того самого явища: „дослідження людських плюріпотентних стовбурових клітин“. Новий термін маскує реальність того, що людські ембріони є об'єктом експериментів⁸. Замість того, щоб припинити неетичні методи, вони вигадали іншу назву.

Жодних сутнівів

Якщо клонування людини колись матиме успіх, людина ввійде в життєвий континуум у момент після запліднення. Але це ніяк не змінить її статусу людини. Має значення присутність

людини у життєвому континуумі людства, а не те, як вона туди потрапила.

Доктор Томас Хілгерс стверджує: „Жодна жива істота не може стати людиною, якщо вона раніше не була людиною. Жодна жива істота не може стати чимось іншим, ніж вона по своїй суті вже є“⁹.

Ті, хто проводять аборти, часто відкрито визнають те, що відбувається під час цих операцій. Доктор Уоррен Герн, який навчає лікарів проводити аборти, описує свою роботу:

„Я почав робити аборт молодій жінці, яка була на 17-му тижні вагітності... Потім я ввів хірургічні щипці в матку і прилаштував їх до голови плода, який ще був живим, оскільки фетальні ін'єкції не робляться на цьому етапі вагітності. Я стиснув щипці, роздушивши череп плоду, і вийняв щипці. Вже мертвий плід вислизнув майже неушкоджений“¹⁰.

Цей чоловік, який присвятив своє життя проведенню абортів та навчанню цьому інших, не мав жодних сумнівів, що аборт убиває дитину.

5

Чи є ненароджений частиною жіночого тіла?

Як і багато інших, філософ Мортімер Адлер стверджував, що ненароджений є „частиною материнського тіла у тому самому розумінні, що й людська рука чи нога є частиною живого організму. Рішення людини про ампутацію руки чи ноги відноситься до сфери приватного життя — свободи робити так, як людині заманеться у всіх питаннях, які не шкодять іншим чи суспільному добробуту“¹.

Правда чи брехня?

Частина тіла визначається спільним із рештою організму генетичним кодом. Кожна клітина материнських gland, апендициту, серця та легенів має однаковий генетичний код. Ненароджена дитина також має генетичний код, але він помітно відрізняється від материнського. Кожна клітина її тіла є унікальною й відрізняється від будь-якої клітини материнського тіла. Часто вона має іншу групу крові та в половині випадків — іншу стать.

Якщо тільки тіло жінки задіяне у вагітності, тоді воно повинно мати такі частини: два носа, чотири ноги, два набори відбитків пальців, два мозки, дві кровоносні системи та два скелети. У половині випадків вона також повинна мати чоловічі статеві органи. Якщо для жінки неможливо мати чоловічі статеві органи, тоді хлопчик, якого вона виношує, не може бути частиною її тіла.

Китайська зигота, імплантована шведській жінці, завжди буде китайською, а не шведською, бо її ідентичність базується на її генетичному коді, а не коді тіла, в якому вона знаходиться.

Дитина може загинути, а мати жити, або мати може померти, а дитина вижити, що доводить, що вони є двома окремими індивідами².

Під час пренатальних операцій ненароджену дитину, приєднану до матері пуповиною, виймають, їй роблять анестезію, оперують і знову поміщають в утробу матері. Дитину називають пацієнтом, оперують, вона має власні медичні записи, які вказують на її групу крові та основні показники стану організму.

У 1999 році ненароджену дитину на ім'я Семюель Армас прооперували через розщеплення хребта. Його фотографія у журналі „Лайф“ привернула світову увагу. Коли хірург уже закінчував, маленький Семюель висунув руку з матки й схопив лікаря за палець. Фотожурналіст Майкл Кленсі зняв на плівку цю вражаючу подію. (Дивіться на задній обкладинці цієї книги дуже подібну фотографію ненародженої Сари Марі Світцер із журналу „Лайф“, відзначену нагородою.) Кленсі розповідає: „Раптово вся рука висунулась із отвору, а потім сховалась назад, і було видно лише маленьку кисть. Лікар доторкнувся і підняв кисть, яка відреагувала і стиснула палець лікаря. Ніби випробовуючи силу, лікар потиснув крихітний кулачок. Семюель тримав міцно. Я це сфотографував! Чудово!“³

Семюеля Армаса знову помістили в утробу матері, і він народився майже через чотири місяці. Як на Кленсі вплинуло те, що він побачив, коли Семюель схопив хірурга за палець? „У той момент Кленсі перейшов із позиції „за вибір“ до позиції „за життя“. Оскільки він заявив: „Я був шокований ще дві години після операції... Тепер я знаю, що аборти — це неправильно, абсолютно неправильно“.⁴

Невже хтось серйозно вірить у те, що цей пацієнт, який відчуває біль і хапає за палець, був просто додатком до тіла матері? Чи можна правдоподібно аргументувати, що, коли він знову поміщений усередину матері, законно вбити цього ж пацієнта впродовж наступних чотирьох місяців до його народження?

Несутісності повсюди

У Медичному університеті Південної Кароліни, якщо аналіз сечі вагітної жінки підтвердить вживання кокаїну, її можуть заарештувати за розповсюдження наркотиків малолітнім. Подібним чином в Іллінойсі вагітна жінка, яка вживає нелегальні наркотики, може переслідуватися у судовому порядку за „розповсюдження контрольованих речовин малолітнім“. Це явне визнання того, що ненароджений є людиною із правами, які потребують захисту навіть від її матері.

Проте та сама жінка, яку переслідують у судовому порядку та ув'язнюють за те, що вона ставить під загрозу безпеку своєї дитини, вільна абортувати ту саму дитину. Сьогодні в Америці незаконно завдавати шкоду ненародженій дитині, але абсолютно законно її вбивати.

Вимагається, щоб кожен заклад в Орегоні, який продає алкоголь, вивішував такий знак:

Якщо алкоголь шкодить ненародженим дітям, то що робить із ними аборт?

Конгрес США одноголосно проголосував за відтермінування смертної кари вагітних жінок до пологів. Кожен конгресмен, навіть „за вибір“, знав, що ненароджена дитина є окремою особою, невинною у злочині своєї матері. Ніколи відтермінування смертної кари не вимагалось заради материнських

гланд, серця чи нирок.

Багато штатів затвердили закони щодо вбивства плоду, вважаючи вбивством для всіх, окрім матері, зумисне позбавлення життя ненародженої дитини. Ці закони — явне підтвердження того, що дитина є людиною. У 2004 році Конгрес затвердив „Акт про ненароджених жертв насильства“, у якому стверджується, що той, хто „зумисне вбиває або намагається вбити ненароджену дитину... повинен бути покараний... за зумисне вбивство або замах на вбивство людини“⁵.

Подивіться на дивний підтекст таких подвійних стандартів. Якщо жінка запланувала аборт, але на шляху до клініки абортів її дитину вбили внутрішньоутробно, вбивця дитини буде звинувачений у вбивстві. Але, якщо це вбивство не відбудеться, годиною пізніше лікарю заплатять за легальну процедуру вбивства *тієї ж дитини* (способом, мабуть, ще жакливішим).

Хіба дитині не однаково, хто її вб'є?

Урок від Луїси Браун

Бути всередині чогось не значить бути частиною цього. (Машина не є частиною гаража через те, що там стоїть.) Зачаття Луїси Браун, першої дитини „з пробірки“, відбулося шляхом сполучення сперматозоїда та яйцеклітини в чашці Петрі. Хіба вона стала частиною тіла її матері, після поміщення в її матку? Не більше, ніж вона була частиною чашки Петрі, коли вона жила там.

Люди не повинні бути дискримінованими через місце їхнього перебування. Народження не робить дитину суттєво відмінною від того, ким вона була до народження. Немає ніякої магії, яка б змінила природу дитини після просування на двадцять дюймів із середини матері назовні.

6

Про що нам говорять фотографії?

Найбільшою прикрістю для ненародженої дитини завжди було те, що в матці нема вікна. Доля дитини — в руках тих, хто її не бачить. Але за останні роки все радикально змінилося.

„Тайм“ у 2002 році та „Ньюзвік“ у 2003 році надрукували статті про ненароджених дітей, а їх захоплюючі ультразвукові знімки розмістили на обкладинках¹. Тижневик „Ньюзвік“ запитує з обкладинки: „Чи повинен плід мати права? Як наука змінює дебати“.

Усі аргументи випаровуються перед лицем ненародженої дитини.

Сила ультразвуку

Ребечі Нанкерроу за 80 \$ зробили УЗД у „Планованому батьківстві“, але не дозволили подивитися на результати, адже „від цього вам буде тільки складніше“. Це її не влаштувало, і вона пішла в Ресурсний центр для вагітних, де їй зробили безкоштовне УЗД і дозволили його подивитися. Вона сказала: „Якби мені не зробили сонограму, я б зробила аборт. Але сонограма повністю переконала мене, що всередині мене було життя, а не тканина чи якийсь згусток“².

Зі слів Томаса Глесснера, „до появи ультразвукового дослідження, за даними центрів вагітності, від 20% до 30% жі-

нок, які хотіли зробити аборт, але приходили для обстеження та поради, вирішували зберегти вагітність. Із використанням УЗД у центрах вагітності це співвідношення збільшилося до 80%–90%³.

Медсестра Одрі Стаут розповіла мені про УЗД, яке вона проводила. Саме в цей час дитина „відкривала і закривала ротик, гикала, вмощувалась на спинку, ніби на шезлонг, витягуючи маленькі ніжки. Вона навіть підняла ручки, щоб мама могла порухувати пальчики. Помітно було, що мама була зворушена“.

Коли Одрі закінчила дослідження, вона запитала жінку про її плани: „Вона відповіла: „Я хочу народити свою дитину”. Я запитала, чи УЗД якось вплинуло на її рішення. Вона відповіла: „Дуже. Я прийшла сюди для перевірки вагітності, щоб зробити аборт”⁴.

Тисячі таких історій надходять із центрів вагітності, які тепер використовують УЗД. Інтернет-сайти показують дивовижні ультразвукові зображення — на деяких із них відображено, як ненароджений усміхається, позіхає, витягується та спить⁵. Проте дехто все ще перебуває у невігластві. Коли я показав внутрішньоутробну фотографію восьмижневої ненародженої дитини захисниці позиції „за вибір“, розумній випускниці коледжу, вона мене запитала: „Невже ти справді думаєш, що зможеш когось обдурити цими комбінованими зйомками?” Я сказав їй, що вона може звернутися до підручників Медичної школи Гарвардського університету, до журналу „Лайф”⁶ чи книги Нільссона „*A Child Is Born*”⁷ і знайти точно такі ж знімки. Вона не хотіла цього чути. Чому? Тому що вона насправді думала: „Очевидно, що на цій фотографії дитина, а оскільки я не хочу вірити, що аборти вбивають дітей, я відмовляюсь вірити, що це справжня фотографія“.

Про що свідчать рештки

Фільм із назвою „The Gift of Choice“ („Дар вибору“) стверджує, що ненароджений — це „імовірність майбутньої людини“. Але після аборту залишаються крихітні, але повністю сформовані

частини тіла — руки і ноги, кисті та ступні, тулуб і голова. Фізичні рештки свідчать про завершення не потенційного життя, а реального життя. Якщо ви в це не вірите, дослідіть рештки аборту⁸. Якщо ви не зможете дивитися, запитайте себе чому. Якби це були лише тканини, а не розчленована дитина, то не було б так важко дивитися, правда?

У своєму посібнику „Abortion Practice“ („Практика абортів“) доктор Уоррен Герн пише: „Довгі вигнуті ножиці Майо можуть знадобитися, щоб обезголовити та розчленувати плід“⁹. Потрібно мати голову, щоб бути обезголовленим, та частини тіла, щоб бути розчленованим. Шматки плоті та згустки тканин не обезголовлюють та не розчленовують.

Чому тих самих людей, які дивляться на криваві вбивства та огидні розтини у вечірніх фільмах, бентежать фотографії абортів? Феміністка „за вибір“ Наомі Вульф, говорячи про знімки абортіваних дітей, визнає:

„Для багатьох прихильників позиції „за вибір“ такі зображення є огидною пропагандою. У нас склалося враження, будьмо відвертими, що жахливість фотографій є найбільш дієвою для тих, хто „за життя“... Вони показують силу винахідливості, яка за найменшої можливості перетворює світ на жахливе, репресивне місце. „Люди, як ми“ дивимось на такі матеріали як на порнографію руху „за життя“. Але фемінізм у кращому вигляді оснований на тому, що є просто правдою... Тоді як знімки жорстокої смерті плоду чудово працюють на користь тих, хто „за життя“. У політичній полеміці фотографії самі по собі не є полемічними — це біологічні факти. Ми це знаємо“¹⁰.

Право залишитися необізнаним

Коли кандидат „за життя“ показував телевізійні ролики із зображенням абортіваних дітей, люди обурились. Репортер Сі-Бі-Ес Івнінг Ньюз заявив, що дебати навколо абортів впали „на нову глибину безтактності“. Дивно, але не було ніякого

обурення через те, що дітей убивали... Тільки через те, що хтось мав сміливість *показати*, що їх убивали.

Ми не повинні запитувати: „Чому ті, хто „за життя“, показують ці фотографії?“, а „Навіщо комусь захищати те, що зображено на цих фотографіях?“ Справжнє занепокоєння знімками ненароджених дітей не через те, що вони криваві, а через те, що вони підтверджують правильність позиції „за життя“.

Внутрішньоутробні фотографії та УЗД зовсім не бридкі, а гарні та захоплюючі. А чи схвалюють захисники ідеї „за вибір“ такі знімки? Ні. Організації, які захищають права на аборт, ставляться до ультразвукових зображень, як до „зброї“ у руках руху „за життя“¹¹. Деякі клініки та фірми зараз пропонують тривимірні ультразвукові фотографії в реальному часі (іноді їх називають чотиривимірними), на яких зображено, як ненароджені діти всміхаються, чхають та позіхають. (Дивіться ультразвуковий знімок ненародженої дитини на задній обкладинці цієї книги.) Під час обговорення у Державній службі телемовлення один учасник заявив, що такі знімки відображають „нездорове захоплення дитиною“¹². Зверніть увагу на термінологію: „дитиною“. Ультразвукові технології руйнують одвічний аргумент „за вибір“: „Це не дитина“. Люди кажуть: „Про що ви говорите? Звісно, це дитина — просто *гляньте!*“

Подолання заперечення

Голокост був таким великим злом, що самими словами важко описати. Описи нацистських концтаборів тривалий час друкували в американських газетах, але коли ці газети почали друкувати фотографії жорстоко вбитих людей, американська громадськість прокинулася. Якби не фотографії, то навіть сьогодні більшість із нас не розуміла б чи не вірила у Голокост.

Я відвідував студентське містечко, де група „за життя“ організувала виставку фотографій абортованих дітей поруч із жертвами нацистських концтаборів, місць масових розстрілів, американського рабства та інших історичних звірств. Написи із застереженнями про красномовність фотографій були вивішені

на видних місцях, тому всі, хто прийшли подивитися, зробили такий вибір самостійно. Я бачив, яке глибоке враження справив показ на студентів та викладачів, навіть на тих, які не хотіли вірити тому, що вони бачили.

Захисники прав тварин запевняють, що вони повинні показувати жахливі фотографії, наприклад, як дитинчат тюленів забивають до смерті, щоб зробити свою справу. Якщо припустимо дивитися на такі фотографії, то чому не прийнятно дивитися на фотографії абортів?

Хіба методом вирішення Голокосту була заборона огидних фотографій? Чи, може, виходом стало припинення вбивств?

Хіба вирішенням проблеми абортів стане не оприлюднення фотографій мертвих дітей? Чи, може, варто позбутися того, що робить дітей мертвими?

7

Що робить людське життя „знатуцим“?

Доктор Вільям Харрісон, прихильник позиції „за вибір“, запевняє: „Основне питання в обговоренні абортів сьогодні не в тому, коли починається життя, а в тому, чи це насправді значуще життя”¹. Але хто вирішує, яке життя є значимим, а яке — ні? Відповідь завжди полягає в тому, що сильні люди вирішують, чи життя слабших людей є значущим.

Подвійний стандарт

Пітер Сингер, викладач етики в Принстоні, писав: „Життя плоду не має більшої цінності, ніж життя тварини на такому ж рівні розуму, самосвідомості, обізнаності, здатності відчувати тощо”². (Для батьків, які платять за те, щоб їхні діти відвідували уроки Сингера, напевно важливо буде дізнатися про його позицію в тому, що існує моральне виправдання вбивства літніх людей.)

Лікар Джим Ньюхолл із Портланду, штат Орегон, який робить аборти, сказав: „Не кожному призначено народитися. Я вважаю, що життя дитини починається тоді, коли мама хоче її мати”³. Отож, людське життя стає реальним тільки коли і якщо інша людина його цінує?

У 1973 році у Верховному суді США розглядалася справа „Роу проти Вейда“, яка мала на меті з’ясувати, чи в ненаро-

джених „значиме“ життя. Але *значиме для кого?* Хіба кожна людина не вважає життя, яке вона мала в утробі, значимим, оскільки, якби його перервали, вона зараз не жила б?

Білі вирішили, що чорні були меншою мірою людьми. Чоловіки вирішили, що жінки мають менше прав. Нацисти вирішили, що життя євреїв не було значимим. А зараз великі люди вирішили, що маленькі люди не є настільки значущими, щоб мати права.

Індивідуальність не є тим, чим людей нагороджують професори „Ліги плюща“, які налаштовані позбавити суспільство від „небажаних“. Індивідуальність має успадковану цінність, яка походить від того, що особа є представником людської раси. Згідно з Біблією, це частина того, що ми створені за образом Божим.

Що наука каже про „значення“

Що складає „значуще“ життя? Науковим фактом є те, що у ненароджених дітей відбуваються розумові процеси. Агентство „Асошіейтед Пресс“ оприлюднило дослідження, яке показує, що „діти починають дізнаватися про свою майбутню мову ще до свого народження“. Дослідження показали, що, перебуваючи в утробі матері, „плоди чули, сприймали, прослуховували й вивчали дещо про акустичну систему американської англійської“⁴.

„Ньюзвік“ пише: „Внутрішньоутробне життя представляє наступний рубіж для вивчення людського розвитку, і ранні дослідження цього рубежу... принесли вражаючі відкриття“⁵. У статті йдеться: „Без жодної реклами, плід справедливо можна назвати чудом пізнання, свідомості та чутливості“. Також говориться про те, що вчені вже помітили чутливість (самоусвідомлення) у другому триместрі⁶. Упродовж багатьох років науковці досліджують і описують дивовижні здібності ненароджених дітей⁷.

На початку другого триместру дитина вже може затуляти руками очі від яскравого світла, яке проходить всередину кризь

материнське тіло. „Плід також реагує на звуки, частота яких надто висока або низька, щоб бути вловимими для дорослої людини“⁸. Він чує гучну музику та закриває вуха від гучних шумів зовнішнього світу. На сімнадцятому тижні в дитини спостерігається фаза сну зі швидкими рухами очей, тобто вона не лише спить, але й бачить сни⁹. Хіба ми можемо сказати, що той, хто здатний бачити сни, не здатний думати?

Без сумніву, пізні аборти вбивають думаючу людину, яка здатна відчувати. До кінця другого триместру „нейронні ланцюги мозку є такими ж розвинутими, як і в новонародженої дитини“¹⁰. Здається немислимим, що хтось, обізнаний із цими фактами, може відстоювати існуючу законність абортів у другому та третьому триместрах. Проте прихильники позиції „за вибір“ непохитно захищають такі аборти.

Але хіба ранні аборти чимось кращі за пізні? Навіть у випадку ранніх хімічних абортів, які обривають життя ще до здатності мислити, смерть є такою ж реальною. Жива дитина, яка б мала ім'я, сім'ю та життя, тепер не матиме нічого.

Дефектна етика

Сингер каже: „Якщо ми дитину із серйозними вадами порівняємо з твариною, наприклад, із собакою чи свинею, у багатьох випадках ми побачимо, що тварина має переважаючі здібності, як реальні, так і потенційні, для здорового глузду, самосвідомості, спілкування та багато чого іншого, що може правдоподібно вважатися морально значимим“¹¹.

Сингер вважає, що індивідуальна людська цінність базується на користі для інших: „Якщо смерть дитини-інваліда призведе до народження іншої дитини з кращими шансами на щасливе життя, загальна кількість щастя буде більшою, якщо вбити дитину-інваліда. Втрата щасливого життя першої дитини переважить здобуття щасливішого життя другою дитиною. Через це, якщо вбивство хворої на гемофілію дитини не має шкідливих наслідків для інших, то, згідно із загальною думкою, буде правильно її вбити“¹².

Коли Сингер прийшов викладати у Принстон, проти нього виступили члени організації „Not Dead Yet“ („Ще не мертві“), яка виступає за права інвалідів. Їх ображали книги Сингера, в яких ідеться про те, що потрібно узаконити вбивство немовлят-інвалідів, а також дітей та дорослих, які мають серйозні когнітивні розлади.

Логіка „за вибір“ почалась із абортів, але на цьому не зупинилась. Якщо вже можна вбивати ненароджених дітей, то жоден слабкий та вразливий не може бути в безпеці. Чи має людина з вадами значиме життя? А як стосовно літніх людей? Якщо ті, хто не можуть думати, не заслуговують на життя, то як стосовно тих, хто думає неадекватно „нормі“?

Доктор Чарльз Хартшорн із Техаського університету повторює етику Сингера: „Безперечно, немовля не є повною мірою людиною... Мені не подобається ідея, що дітовбивство — це інша форма вбивства. Люди, які вже є людьми в повному сенсі з функціональної точки зору, мають більш важливі права, навіть ніж немовлята“¹³.

Хто ж у безпеці?

Девід Бунін стверджує, що аборт „критикують із моральних переконань“, але „припускають із моральних переконань“. Це допустимо, каже він, бо аборт потенційно може спричинити „загальне щастя“¹⁴. Як і Сингер, Бунін не звертає увагу на те, що того самого суб'єктивного розуміння щастя (яке вимірюється зручністю, полегшенням стресу чи фінансової скрути) можна досягнути, забравши життя інших людей, не тільки ненароджених. Якщо вже щось вважається морально припустимим через те, що воно приносить щастя, то й будь-що інше також може стати правомірним.

За обговоренням значимості життя приховується утилітаризм. Чи розумово та фізично неповноцінні або знедолені люди корисні для здорових та сильних, чи вони для них обтяжливі? На думку однієї групи феміністів, якщо ненароджені діти в небезпеці, то й кожен у небезпеці:

„Якщо ми беремо будь-якого живого представника виду *homo sapiens* і поміщаємо його за межі законного захисту, ми підриваємо боротьбу проти дискримінації для всіх інших. Підстава для рівності перед законом: щоб бути представником людської спільноти, потрібно бути представником виду, без огляду на расу, стать, безпорадність, вік, рівень розвитку, ступінь залежності, місце перебування чи кількість власності“¹⁵.

Аборти задали нам небезпечний курс. Ми можемо схаменутися і відвернутися від слизького схилу. Або ж ми можемо просуватися ним далі аж до його неминучого кінця — до суспільства, в якому сильні, задля їхньої особистої вигоди, вирішуватимуть, яким людям жити, а яким помирати.

Леон Касс, доктор біології з Чиказького університету, говорить щодо спрямування сучасної науки та медицини: „Ми зараз є свідками руйнування ідеї, що людина є чимось величним чи божественним, істотою зі свободою та гідністю. І зрозуміло, якщо ми починаємо бачити й усвідомлювати себе як м'ясо, то м'ясом ми і станемо“¹⁶.

Таким є світ, сформований риторикою руху за право на аборт.

Невже ви хочете, щоб у такому світі жили ваші діти та онуки?

Частина

3

Жінка

8

Чи насправді питання аборту стосується прав жінок?

Кейт Мішелман, колишній президент „Національної ліги абортів та репродуктивних прав“ (NARAL), каже: „Ми повинні нагадати людям, що аборт — це гарантія жіночого... права на повноцінну участь у соціальному та політичному житті суспільства“¹. Але ж вагітна жінка *може* брати повноцінну участь у житті суспільства. А якщо ні, то напевне краще змінювати суспільство, а не вбивати дітей?

„Як можуть жінки досягнути рівності без контролю над своїм репродуктивним життям?“ Феміністи „за життя“ відповідають:

„Вихідною умовою проблеми є припущення про чоловічу домінацію впродовж тисячоліть — що природа зробила чоловіків переважаючими, а жінок підпорядкованими. Технологія медицини пропонується як спосіб досягнення рівності; але припущення неправильне... Для жінок є образою, коли кажуть, що жінка повинна змінити свою біологію, щоб вписатися в суспільство“².

У своєму есе „Feminism: Bewitched by Abortion“ („Фемінізм: зачаровані абортom“) спеціаліст із питань навколишнього середовища Розмарі Ботчер стверджує, що феміністський рух принижує жінок, змальовуючи їх неспроможними подолати

стрес та складнощі вагітності без того, щоб не вдатися до вбивства своїх дітей³.

Організації „за вибір“ послідовні у своєму запереченні вимог, щоб до абортів ставились так само, як і до будь-якої іншої операції, коли мова йде про те, щоб повідомляти пацієнта про її характер та ризик. Здається, вони не вірять в те, що жінки можуть зробити розумний вибір після того, як дізнаються всі факти.

Серрін Фостер, президент організації „Feminists for Life“ („Феміністки за життя“) переконливо виступає в „Справі феміністів проти абортів“. Вона каже, що історично склалося, що першими активістами проти абортів були жінки й за іронією „ті самі закони проти абортів, над впровадженням яких перші феміністки так важко працювали, щоб захистити жінок та дітей, через 100 років були знищені рішенням по справі „Роу проти Вейда““⁴.

Історія феміністів

Сьюзен Б. Ентоні виступала за права жінок у ті часи, коли жінки ще навіть не мали права голосувати. Вона ставилась до абортів, як до „дітовбивства“ і вважала, що це спосіб експлуатації як жінок, так і дітей. Ентоні писала: „Я оплакую жахливий злочин дітовбивства... Не має значення, яким є мотив, любов до безтурботності, чи бажання врятувати від страждань невинну, ненароджену дитину, жінка жахливо винна у скоєному“⁵.

Газета Ентоні „Револушн“ зробила заяву: „Коли жінка знищує життя своєї ненародженої дитини, це означає, що вона була сильно скривджена вихованням або обставинами“⁶.

На зміну Ентоні та іншим феміністкам, які були проти абортів, через десятиліття прийшло нове покоління феміністів. Найвідомішою була Маргарет Зенгер, яка захищала аборти як можливість для еugenіки, економіки та сексуального звільнення. Після того, як еugenіку засудили разом із Голокостом, її організація пішла в підпілля, а пізніше відновила свою діяльність у вигляді Федерації планованого батьківства⁷. Зенгер та її прибічники намагалися пов'язати програму абортів із законодавчими проблемами жіночих прав.

Д-р Бернард Натансон визнає, що в 1960-х рр. він та його одноподумці, які виступали за права на аборти, зумисне пов'язували аборти з проблемою жіночих прав, щоб продовжувати цю тему не саму по собі, а в ракурсі жіночих прав⁸. Аборти спіралися на захист прав жінок.

Еліс Пол розробила перший варіант Поправки до Конституції „Про рівність прав“, знаковий документ феміністів. Але Еліс Пол говорила про аборти як про „найбільшу експлуатацію жінок“⁹.

Одна феміністка назвала спробу об'єднати фемінізм із абортами „терористичним фемінізмом“. Із її слів, це спонукає феміністів „до бажання вбивати через справу, в яку ви вірите“¹⁰. У своїй публікації „The American Feminist“ („Американський фемініст“) „Феміністки за життя“ зобразили гарне дитяче обличчя і запитали: „Хіба це обличчя ворога?“ Вони стверджують, що спираються на двохсотлітню феміністичну історію „за життя“ і що до 1970-х рр. жіночий рух не приймав ідею абортів¹¹.

Опитування показують, що більше жінок, ніж чоловіків переконані, що ненароджені мають право на життя¹². Фактично „категорія населення в Сполучених Штатах (а також в інших країнах), яка найбільше підтримує аборти, це білі чоловіки у віці від двадцяти до сорока п'яти“¹³. Якщо ще точніше, то „група людей, найбільш налаштованих „за вибір“, — неодружені чоловіки“¹⁴. За іронією долі, аборти перетворилися на проблему прав жінок, водночас вони заохочують чоловіків бути безвідповідальними та не піклуватися про жінок і дітей. Хіба не варто закликати чоловіків робити щось більше, ніж просто оплачувати вбивство дитини? А може, натомість їх варто заохочувати сказати жінці, яка від них завагітніла: „Я буду піклуватися про нашу дитину. Я зроблю для неї все, що в моїх силах. І якщо ти хочеш, щоб я був поруч із тобою, я буду піклуватися й про тебе“.

Вибір статі

Одним із парадоксів фемінізму є те, що, захищаючи аборти, він схвалює єдиний найбільший спосіб позбавляти жінок їхнього основного права — права на життя.

Аборти стали основним способом позбуватися небажаних жінок у всьому світі. Огляд десятків індійських селищ виявив страшну статистику: серед загального десятитисячного населення було лише п'ятдесят дівчаток¹⁵. Інших дівчаток, а це тисячі, вбили аборти. У Бомбеї після восьми тисяч тестів вагітних на амніоцентнез, які показали, що дитина жіночої статі, всіх дівчат, крім однієї, вбили шляхом абортів¹⁶.

Через вибірковість абортів за статтю, дві треті дітей, які народжуються в Китаї, тепер хлопчики. У сільській місцевості співвідношення хлопчиків до дівчаток становить чотири до одного¹⁷.

Амніоцентнез зараз також використовують в Америці для визначення статі. Журнал „Medical World News“ („Новини світу медицини“) оприлюднив дослідження, в якому дев'яносто дев'ятох матерів повідомили про стать їхніх дітей. П'ятдесят три ненароджені дитини були хлопчиками і сорок шість дівчатками. Тільки одна мати вирішила абортувати свого хлопчика, тоді як двадцять дев'ять вирішили абортувати своїх дівчаток¹⁸.

Зараз аборти вбивають більше дівчаток, ніж хлопчиків. Вбити ненароджену дівчинку — це вбити молоду жінку. Не може бути рівних прав для всіх жінок, якщо нема рівних прав для ненароджених жінок.

9

Чи ти маєш право вибору стосовно нашого тіла?

Захисники позиції „за життя“ стверджують: „Кожна жінка має право вибирати, що їй робити зі своїм тілом“. За іронією долі, вибір абортів призводить до того, що щонайменше 650 000 жінок у Сполучених Штатах щороку позбавлені права вибирати, що їм робити зі своїм тілом. (Це — приблизно половина абортіваних дітей, інша половина дітей — хлопчики.) Жінка, яку вбили через аборт, більше не має життя, вибору чи тіла, яким би могла розпоряджатися.

Чоловікам заборонено роздягатися на публіці. Існують закони, спрямовані проти сечовипускання в громадських місцях, проституції та вживання наркотиків. Більшість із нас погоджується з такими законами, хоча вони й обмежують свободу робити певні дії з нашими тілами. Моя рука — це частина мого тіла, але мені не дозволено використовувати її для того, щоб ударити вас чи обікрасти або ж скривдити дитину.

Право вибирати

Під час презентації позиції „за життя“ у студмістечках я іноді починаю свою розповідь так: „Я за вибір. Тому я переконаний, що кожен чоловік має право згвалтувати жінку, якщо таким є його вибір. Урешті-решт, це його тіло, і ми не маємо права казати йому, що він може з ним робити, а що — ні“.

Я чекаю, поки вгамується обурення, і прошу їх пояснити помилковість мого судження. Вони зазначають, що, відстоюючи право чоловіка на вибір, я не враховую шкоди, якої було заподіяно невинній жінці, чийми правами я знехтував. Я кажу: „То ви кажете мені, що ви проти вибору, чи не так?“ Після деякого обговорення я відповідаю: „То ви стверджуєте, що, коли я покажу вам, як рішення жінки зробити аборт кривдить або вбиває іншу людину, ви вже не будете виступати „за вибір“ щодо абортів?“

Я сподіваюсь, що, коли проллється світло на це питання, вони прислухаються до свого здорового глузду; їхні погляди абсолютно правильні, але вони не застосовували їх до питання абортів.

Абсурдно відстоювати якийсь конкретний вибір, базуючись тільки на тому, що це вибір. Голосне „право вибирати“ ігнорує очевидне: не кожен вибір є законним. Насправді — і зі мною погодяться як християни, так і нехристияни — деякі види вибору є очевидним злом. Є вибір хороший, а є поганий. Тому ми не можемо бути виключно за вибір або проти вибору. Натомість ми повинні бути за добро й проти зла.

Вибірково „за вибір“

Усі ми підтримуємо вільний вибір, коли йдеться про те, де людям жити, на яких автомобілях їздити, яку їжу споживати, та про тисячі інших особистих уподобань. Ми підтримуємо вибір у питаннях релігії, політики та способу життя, навіть якщо люди вибирають вірування та поведінку, яка нам не подобається.

Але є багато питань, у яких ви проти вибору — зокрема, чи має хтось право на вибір вас образити, пограбувати, вдертися у ваш будинок, украсти вашу машину або ж обдурити вас у бізнесі. Очевидно, що люди мають свободу зробити такий вибір, але це не означає, що вони мають на це право.

Коли ми проти „права вибирати“ згвалтування чи проти жорстокого поводження з дітьми, ми не виступаємо проти права, ми проти заподіяння шкоди. І ми через це не вважаємось упередженими та фанатичними.

Якимось чином рух „за вибір“, який фактично є рухом „за аборт“, зміг успішно забрати слово *вибір*. *Вибір* — це евфемізм для абарту, отож боротьба проти абартів *виглядає* як боротьба проти вибору. Ми не можемо дозволити, щоб поняття абартів було прикріпленим до поняття вибору. Натомість кожного разу, коли ми чуємо „за вибір“, ми повинні запитати та спонукати інших задуматись над питанням: „*Про який вибір ми говоримо?*“ Якщо це аборт, тоді наступне питання: „*Чи ви вважаєте, що люди повинні мати право вибирати — чи вбивати дітей?*“ Виступаючи проти абартів, ми не виступаємо проти вибору в цілому, а проти *одного конкретного вибору* — дітовбивства.

Розглянемо популярне питання „за вибір“: „Якщо ви не довіряєте мені вибір, як ви можете мені довірити дитину?“ Воно задумане для припинення дискусії. Але зверніть увагу, як слово *вибір* заміняється словом *аборт*. Коли ми вставимо слова, які відображають дійсність, то питання звучатиме так: „Якщо ви не довіряєте мені вбити дитину, як ви можете мені довірити виховувати дитину?“ — Ха!

Чи є вибір у жертви?

Одна жінка зазначила: „Після того, як жінка завагітніла, вона вже не може вибирати, хоче вона чи не хоче стати матір'ю. Вона вже нею є... Усе, що їй залишається вибирати, — чи народити свою дитину мертвою, чи живою“¹.

Рабовласники були за вибір. Вони наголошували на фізичних відмінностях, щоб виправдати свою перевагу над поневоленими. Вони казали: „Вам не потрібно мати рабів, але не кажіть нам, що ми не можемо зробити такий вибір“. Тих, хто виступав за визнання рабовласництва незаконним, звинувачували в налаштуванні проти вибору та проти свободи і в тому, що вони нав'язували свої моральні цінності іншим².

Кожен рух утиску та експлуатації — починаючи від рабства, проституції, розповсюдження наркотиків і закінчуючи абортами — називав себе „за вибір“. Подібним чином вони називали

рухи опору, які пропонували співчуття і порятунк, рухами „проти вибору“.

Позиція „за вибір“ завжди нехтує правом жертви на вибір. Чорні не вибирали рабства. Євреї не вибирали печі. Жінки не вибирають зґвалтування. А діти не вибирають аборту.

ІО

Чи є аборт частиною права на особисте життя?

„Аборт не стосується нікого іншого. Кожен має право на особисте життя“. Всупереч поширеним переконанням, Конституція США нічого не говорить про право на особисте життя. Більше того, особисте життя ніколи не є абсолютним правом, а завжди керується іншими правами.

Що б ми подумали про чоловіка, який відстоюватиме право на побиття дружини та жорстоке ставлення до дитини: „Те, що я роблю приватно, не стосується нікого іншого, тільки мене“?

Інше розповсюджене твердження: „Аборт — це конфіденційне рішення жінки та її лікаря“.

Лікарі вивчають медицину, але їхні моральні переконання не є такими ж авторитетними, як їхні медичні діагнози (які теж іноді помилкові). Багато лікарів є сумлінними людьми, які ставлять добробут людини вище доцільності та грошей. На жаль, на деяких лікарів не можна покласти в плані моральних порад.

Те, що лікарі можуть мати абсолютно згубні погляди, видно на прикладі діяльності багатьох німецьких лікарів під час Другої світової війни. Роберт Джей Ліфтон у своїй яскравій книзі „The Nazi Doctors“ („Нацистські лікарі“) підтверджує документами, як розумні та професійні медики із вражаючою легкістю брали участь у жорстоких смертельних операціях та експериментах над незахисними дітьми¹. Вони були найкраще тренованим медичним персоналом Європи, але втратили свої моральні орієнтири.

Лікарі, які проводять аборти, є не більш об'єктивними щодо абортів, ніж тютюнові компанії щодо паління цигарок. Їхня особиста та фінансова зацікавленість в абортах так само, як і десенсибілізація їхньої совісті, дискваліфікують їх як джерело моральних настанов.

Уникають і труднощів

Багато молодих жінок та їхніх батьків не хочуть опинитися в незручному становищі в очах критичних спостерігачів.

Незважаючи на ставлення до позашлюбного сексу, вагітність сама по собі не є поганою, навіть якщо статевий акт, який її спричинив, був таким. Ніхто не повинен ставитись до матері як до „поганої дівчинки“ чи змушувати її „вирішити проблему“, абортуючи свою дитину. Ми повинні любити її та допомагати впродовж вагітності, пропонуючи поради щодо того, чи виховувати дитину, чи віддати її на усиновлення. Що б вона не вибрала, ми повинні її підтримувати.

Коли я бачу неодружену вагітну жінку, моєю першою реакцією є вдячність. Я знаю, що вона могла вибрати „швидке рішення“, і ніхто про її становище навіть би й не знав, але вона натомість вирішила, що її дитина буде жити.

Дошлюбний секс, окрім небажаної вагітності, має й інші серйозні наслідки. Через це ми повинні активно пропагувати утримання². Утримання — це коли ми говоримо „ні“ тому, що нам шкодить, і таким чином ми говоримо „так“ кращому для нас життю. Але якщо це вже відбулося, із дошлюбного сексу потрібно зробити висновки, але не повторювати його. Вбити невинну людину через аборт набагато серйозніше, цього вже не можна змінити. Виходить, що одна людина платить за помилки іншої. Більше того, це змушує молоду жінку жити з почуттям провини; таку помилку важче приховати. Аборт може тимчасово приховати проблему, але ніколи її не вирішить.

Аборт формує наступне ставлення: „Мій комфорт та щастя перебувають на першому місці — навіть якщо мені потрібно позбавити невинну людину права їх отримати“. Таке ставлення

з'являється у різних життєвих питаннях, серйозних і незначних, що в загальному розриває моральну структуру нашого суспільства. (І воно ніколи не приносить обіцяного щастя.)

Несправедливі чи скрутні обставини однієї людини не виправдовують позбавлення життя іншої.

II

Чи шкодить аборт фізичному та психічному здоров'ю жінки?

„Аборт зазнав цілковитої поразки як соціальна політика, створена для допомоги жінкам“, – пише Серрін Фостер, президент „Feminists for Life“. — „Це відображення того, що ми підвели жінок“¹.

Джоан Еплтон була захисницею абортів у NOW (National Organization for Women — Національна організація жінок) та головною медсестрою у клініці абортів, штат Вірджинія. Вона запитувала себе, чому аборт був „такою психологічною травмою для жінок і рішенням, на яке так складно зважитися, якщо це природна процедура? Якщо це настільки правильно, то чому це настільки важко?“

Еплтон сказала собі: „Я надавала цим жінкам такі хороші консультації; вони були такі впевнені в своїх рішеннях. Чому ж вони тепер повертаються — через місяці й роки — психологічними руїнами?“²

Незліченна кількість жінок, травмованих абортами, говорять: „Я і гадки не мала, що таке може статися; ніхто не попередив мене про ризик“.

Поширені ускладнення

У своїх показах перед підкомісією Сенату в 2004 році доктор Елізабет Шедіген засвідчила, що „аборти підвищують показ-

ники захворюваності на рак грудей, передлежання плаценти, передчасних пологів та материнських самогубств... За статистикою, різні види смертей трапляються частіше в жінок, які мали штучні аборти³.

Щонайменше сорок дев'ять досліджень показали суттєве збільшення кількості передчасних пологів та ризик малої ваги дитини при народженні в жінок, які перед тим мали штучні аборти. „Мала вага при народженні та передчасні пологи є найбільшими факторами ризику дитячої смертності або подальшої інвалідності, а також гірших пізнавальних можливостей та більших проблем із поведінкою“⁴.

Через аборти в наступних дітей частішають відхилення в розвитку⁵. Серед немовлят, які народилися після того, як їхня мати раніше робила аборт, рання дитяча смертність більша в два — чотири рази, ніж зазвичай.⁶ Через те, що штучний аборт збільшує ризик народити майбутню дитину передчасно, він є причиною тисяч випадків церебрального паралічу в Північній Америці⁷.

Позаматкові вагітності найчастіше стаються в фаллопієвих трубах. Такі відхилення спричиняють 12% усіх, пов'язаних із вагітністю, жіночих смертей⁸. Міністерство охорони здоров'я та соціальних служб США два десятиліття проводило дослідження позаматкових вагітностей, яке показало збільшення частоти таких відхилень більш ніж на 500 відсотків, відколи узаконили аборти⁹.

Дослідження показують, що ризик позаматкової вагітності вдвічі збільшується в жінок, які мали один аборт, і аж учетверо в жінок із двома чи більше попередніми абортами¹⁰. 40% з тих, що мали позаматкову вагітність, стають безплідними, а ймовірність мати іншу позаматкову вагітність становить один до трьох. Неймовірно, але „лише 33% жінок після позаматкової вагітності народять у подальшому живу дитину“¹¹.

Центри з контролю захворювань підтверджують: „Такі ускладнення вагітності, як позаматкова вагітність, вражають 2 000 жінок щодня“¹².

Запалення газових органів — це інфекція, яка призводить до гарячки та безпліддя. Дослідники стверджують: „Запалення

тазових органів — розповсюджене серйозне ускладнення після штучного аборту й спостерігається в майже 30% усіх випадків¹³. Вивчення жінок, які мали аборти в першому триместрі, встановило, що „жінки із післяабортним запаленням тазових органів мали значно вищий рівень... ненавмисних абортів, вторинного безпліддя, диспареунії та хронічного тазового болю“¹⁴.

Передлежання плаценти, тобто неправильне прикріплення плаценти, спричиняється „попередніми ушкодженнями матки“¹⁵, включаючи аборт. Це трапляється від семи до п'ятнадцяти разів частіше в жінок, які мали аборти, ніж у тих, хто їх не мав¹⁶. „Рівень первинних ускладнень після аборту складає не менше 10%. Крім того, дослідження довготривалих ускладнень має показники не менше 17%; кількість ще інших задокументованих частих звернень пацієнок із ускладненнями сягає 25–40%“¹⁷.

Жінки з одним абортom подвоюють свій ризик захворіти на цервікальний рак, у порівнянні з жінками, які не мали абортів, тоді як жінки з двома та більше абортами збільшують свій ризик майже в п'ять разів. Збільшений ризик захворіти на рак яєчників та печінки також пов'язують із одним чи кількома абортами¹⁸.

Після всебічного дослідження доктор Джоель Брінд, професор ендокринології Міського університету Нью-Йорка, підсумував: „Єдиний фактор ризику раку грудей, якого можна уникнути — штучний аборт“¹⁹. Жінка, котра робить аборт, підвищує свій ризик захворіти на рак грудей як мінімум на 50%, а як максимум — на 300%²⁰.

Деякі жінки не можуть зачати дитину після того, як зробили аборт. Аборти збільшують ризик того, що в пізніших дітей будуть вади розвитку²¹. Частота ранніх смертей немовлят, які народилися після того, як їхня мати зробила аборт, є більшою у два — чотири рази, ніж звичайна²².

Розповсюджені психологічні ускладнення

Десятки досліджень пов'язують аборт зі зростанням сексуальної дисфункції, відрази до сексу, втрати інтимності, несподіва-

ного почуття провини, позашлюбних статевих стосунків, синдрому травматичного стресу, роздвоєння особистості, реакцію горя, жорстокого поводження з дітьми та нехтування ними, а також збільшення зловживання алкоголем та наркотиками²³. Дослідження Інституту Еліота показало, що ймовірність зловживання наркотиками в п'ять разів більша у жінок, які перенесли аборт²⁴.

Спеціаліст із післяабортних станів Девід Реардон пише: „Під час дослідження післяабортних пацієнок усього лише через вісім тижнів після аборту, дослідники виявили, що 44 відсотки скаржилися на нервові розлади, 36 відсотків страждали від порушення сну, 31 відсоток шкодували про своє рішення, а 11 відсоткам їхній сімейний лікар призначив психотропні ліки“²⁵. Це особливо важливо, оскільки у деяких жінок не виявляється ніяких помітних наслідків від абортів через роки по тому.

Організація „*Women exploited by Abortion*“ (WEBA — „Жінки — жертви абортів“) нараховує більше тридцяти тисяч членів у більш ніж двохстах філіалів у Сполучених Штатах, із філіалами в Канаді, Німеччині, Ірландії, Японії, Австралії, Новій Зеландії та Африці²⁶. Інші групи підтримки та відновлення після абортів включають: *Victims of Choice* (Жертви вибору), *Postabortion Counseling and Education* (PACE — Консультування та навчання після абортів), *Helping and Educating in Abortion-Related Trauma* (HEART — Допомога та навчання після травм, пов'язаних із абортів), *Healing Visions Network* (Товариство відновлення життєвих поглядів), *Counseling for Abortion-Related Experiences* (CARE — Консультування щодо пов'язаних із абортів переживань), *Women of Ramah* (Жінки Рами), *Project Rachel* (Проект Рейчел), *Open Arms* (Розкриті обійми), *Abortion Trauma Services* (Послуги з подолання післяабортних травм), *American Victims of Abortion* (Американські жертви абортів) та *Former Women of Choice* (Жінки, які раніше були „за вибір“). Існування таких організацій свідчить про наявність психічних та емоційних травм у безлічі жінок, які мали аборти.

Я прочитав одну передову газетну статтю, в якій ішлося про те, що аборт — це лише різновид операції, яка нічим не від-

різняється від лікування кореневих каналів зубів чи видалення апендициту. Але чому люди не пам'ятають річницю видалення апендициту двадцять років по тому? Чому вони гірко не оплакують втрату свого апендициту? І де всі ті групи підтримки та консультування з приводу лікування кореневих каналів зубів?

(Багато чоловіків також переживають травму через те, що вони були причетні до прийняття рішення про аборт, а також через втрату своїх дітей²⁷. Групи підтримки існують також і для них²⁸.)

Смерть від легальних абортів

Дослідження пов'язаних із абортами смертей, опубліковане в „American Journal of Obstetrics and Gynecology“ („Американський журнал акушерства та гінекології“), показує, що рівень смертності, пов'язаний з абортами, у 2,95 разів вищий, ніж під час вагітностей з нормальною тривалістю²⁹.

Центри контролю захворювань задокументували десять пов'язаних із абортами смертей у 1998 році³⁰, але згідно з тими ж даними така статистика є неповною, адже не всі штати вимагають звітності. Насправді клініки абортів нічого не здобувають, а, навпаки, багато втрачають, надаючи інформацію³¹. Смерті, пов'язані з абортами, важко простежити, адже більшість із них не відбуваються під час самої операції, а після неї. Тому зазвичай підставою смерті називають різні другорядні причини.

„Розглянемо випадок, коли у жінки кровотеча, їй роблять переливання крові, вона інфікується гепатитом та через місяць помирає. Офіційна причина смерті? Гепатит. Справжня причина? Аборт. Перфорація матки призводить до запалення тазових органів, сепсису (зараження крові) та смерті. В офіційному звіті серед причин смерті можуть бути перераховані запалення тазових органів та зараження крові. Аборт не буде включений у список. Аборт спричинює патологію фаллопієвих труб. У жінки стається позаматкова вагітність через кілька років, і вона

помирає. Причиною буде названа позаматкова вагітність. А справжня причина? Аборт³².

Опубліковане в „Southern Medical Journal“ („Південний медичний журнал“) дослідження показало, що „жінки, які роблять аборти, перебувають під значно більшим ризиком смерті, ніж ті, що народжують“³³. Сюди входить на 154% більший ризик смерті від самогубства, а також більший відсоток смертей від нещасних випадків та вбивств.

„Women's Health After Abortion“ („Здоров'я жінки після аборту“) — енциклопедична праця, яка подає більш ніж п'ятсот статей із медичних журналів, які демонструють шкідливий вплив абортів на жінок³⁴. Усім, хто ще сумнівається, що аборт завдає довготривалої шкоди жінкам, варто дослідити цей переконливий доказ.

Що кажуть жінки

Під час опитування жінок, які страждали від ускладнень після абортів:

1. Більше 90% сказали, що їм не надали достатньо інформації, щоб зробити обдуманий вибір.
2. Понад 80% заявили, що шанси абортів були малі, якби не заохочення інших людей, включно з медичними консультантами.
3. 83% сказали, що вони доносили б дитину, якби отримали підтримку своїх хлопців, сімей чи інших важливих у їхньому житті людей³⁵.

Кожна жінка гідна кращого, ніж аборт.

12

Чи правильно робити аборт, коли вагітність загрожує життю матері?

Чи виправданий аборт, коли життю або здоров'ю жінки загрожує вагітність чи народження дитини?

Надзвичайно рідко трапляється так, що для врятування життя матері необхідно зробити аборт. Коли доктор Еверет Куп був головним лікарем Служби охорони здоров'я США, він заявив, що за тридцять шість років роботи дитячим хірургом він не знав про жодний випадок, коли ненароджену дитину потрібно було позбавити життя, щоб урятувати життя її матері. Він сказав, що використання цього аргументу для виправдання абортів було „димовою завісою“. Доктор Лендрам Шетлз стверджував, що для того, щоб спасти життя матері, проводиться менше одного відсотка всіх абортів¹.

Рятувати життя, яке тожна врятувати

Якщо в жінки токсикоз, то вона матиме негативні реакції здоров'я та суттєві незручності, включаючи можливість лежати впродовж більшої частини вагітності. Це складно, але, як правило, це не загрожує життю. У таких випадках аборт заради „здоров'я“ не рятуватиме життя, а забиратиме його.

Проте, якщо у матері рак матки, який швидко розповсюджується, операція з видалення пухлини може спричинити втрату життя дитини. Під час позаматкової вагітності дитина розви-

вається за межами матки. Вона не має надії на виживання, і може знадобитися її забрати, щоб врятувати матір. Такі ситуації трагічні, і коли одне життя має урватися, то потрібно рятувати те, яке ще можна врятувати. Найчастіше це життя матері. Трапляються поодинокі випадки, на пізніх етапах вагітності, коли можна врятувати не матір, а дитину. І знову, одне збережене життя краще, ніж два втрачених.

Наші друзі опинилися в ситуації, коли потрібно було видалити пухлину, яка швидко розросталась і загрожувала життю матері, але це мало призвести до смерті їхньої ненародженої дитини. Вагітність була такою ранньою, що дитині не було часу достатньо розвинутиися для життя поза маткою до того, як і мати, і дитина помруть. Зробили операцію. Але це ні в якому розумінні не був аборт. Метою операції було не вбити дитину, а врятувати матір. Смерть дитини була трагічною побічною дією рятувальних зусиль. Це була послідовна боротьба за життя, оскільки бути „за життя“ не значить бути лише за дитяче життя. Це також значить бути за жіноче життя.

ІЗ

Чи правильно робити аборт, коли жінка завагітніла після згвалтування чи інцесту?

Дослідження, проведене Інститутом Гутмахера, що підтримує позицію „за вибір“, показало, що двоє згідних та плідних дорослих людей мають імовірність вагітності після статевих стосунків лише три відсотка. Також з'ясувалося, що під час згвалтування існують фактори, які ще більше зменшують шанси завагітніти для жертв згвалтування¹. Інститут стверджує, що внаслідок згвалтування чи інцесту щороку роблять чотирнадцять тисяч² абортів, а це становить лише один відсоток від усіх абортів³. Інші дослідження показали, що вагітність після згвалтування настає значно рідше, а саме: один випадок на тисячу⁴. Крім того, оскільки запліднення не відбувається одразу після статевих зносин, то в багатьох випадках згвалтування вагітність можна попередити, усунувши чи вимивши сперму до того, як яйцеклітина може запліднитись. (Це кардинально відрізняється від вживання хімічних препаратів, які можуть убити вже зачату дитину.)

У чому насправді полягає проблема?

Звідки ж походить неправильне уявлення про те, що часто згвалтування призводить до вагітності? Налякані молоді жінки інколи, щоб уникнути осуду, називають причиною своєї вагітності згвалтування. Норма Мак-Корвей, молода жінка, що

виступала під іменем Роу в справі „Роу проти Вейда“, викликала співчуття в суді та ЗМІ, заявивши, що стала жертвою зґвалтування, та через багато років визнала, що збрехала про зґвалтування⁵. (Мак-Корвей відтоді стала широю прихильницею руху „за життя“ і звернулася у Верховний Суд із позовом про перегляд та зміну рішення в справі „Роу проти Вейда“⁶.)

Захисники позиції „за вибір“ відвертають увагу від переважної більшості абортів, концентруючи її на зґвалтуванні з огляду на заслужений фактор співчуття. Їхнє часте звернення до цієї проблеми справляє хибне враження, що вагітність, спричинена зґвалтуванням, є розповсюдженим, а не рідкісним явищем.

Наша хороша подруга завагітніла після зґвалтування. Зважаючи на її обставини, виховувати дитину було не найкращим рішенням для неї. Вона віддала дитину на всиновлення в християнську сім'ю. Наша подруга періодично спілкується з тією сім'єю та зі своєю дитиною. Це було нелегким, сповненим болем рішенням, та вона втішається з того, що її дитина жива і її люблять.

Під час однієї телепередачі про аборти я почув, як якийсь чоловік сказав про дитину, зачату після зґвалтування: „Жодна істота такої природи не має ніяких прав, бо це результат зґвалтування“. Але яким чином відрізняється природа цієї дитини від природи інших дітей? Невже деякі діти більше заслуговують на життя через те, що їхні батьки були кращими людьми? І чому захисники позиції „за вибір“ завжди кажуть, що ненароджена дитина насправді мати, а не батькова — доки жінку не зґвалтують? Тоді чомусь дитину вважають батьковою, а не матиною...

Справа не в тому, як дитину зачали, а в тому, що її зачали. Вона не нікчемний „продукт зґвалтування“. Вона — унікальне та чудове Боже творіння.

Народити та обійняти невинну дитину — це створить набагато більше добра для постраждалої жінки, ніж усвідомлення того, що невинна дитина померла через даремну спробу зменшити свою травму.

Зачаті після інцесту

Інцестне зґвалтування — жахливий злочин. Кривдники повинні бути покарані, а також потрібно рішуче втрутитися і захистити дівчину від присутності родича, який її зґвалтував. Проблема в кривднику, а не в дівчині чи її дитині. Рішенням буде втручання, захист та постійна особиста допомога дівчині, а не вбивство невинної дитини. Всупереч популярним переконанням, вади плоду в таких випадках трапляються рідко. Навіть якщо дитина має вади, вона все одно заслуговує на те, щоб жити.

Навіщо вбивати особу А, якщо особа Б зґвалтувала матір особи А? Якщо ваш батько вчинив злочин, хіба ви повинні йти за це у в'язницю? Якщо ви дізнаєтесь сьогодні, що ваш біологічний батько зґвалтував вашу матір, чи вважатимете ви, що вже не маєте права на життя? Одна жінка після того, як почувала, що я говорю на цю тему, підійшла до мене пізніше, схлипуючи. Вона сказала: „Мою матір зґвалтували, коли їй було тринадцять років. Вона народила мене, а потім віддала на всиновлення. Щоразу, коли я чула, що люди схвалюють аборт у випадку зґвалтування, я думала: „Тоді і я, напевне, не маю права жити“.

Караймо гвалтівників та кривдників, а не їхніх жертв. Жінка — це не зіпсований товар, це не „товар“ взагалі, а дорогоцінна людина, значима та гідна, і навіть найогидніший учинок не може цього в неї відібрати. Так само дитина — це не ракова пухлина, щоб її видаляти, а жива людина.

Аборт поглиблює травму після зґвалтування

„Феміністи за життя“ стверджують: „Деякі жінки розповідали про страждання від травми абортів ще довго після того, як травма зґвалтування притупилася“⁷. Важко уявити страшнішу для зґвалтованої жінки терапію, ніж почуття вини за вбивство своєї дитини. Одного дня вона це зрозуміє, а хто радив зробити аборт, не допоможе їй нести біль та почуття провини.

У своїй книзі „Victims and Victors“ („Жертви та переможці“) Девід Реардон та його колеги описують свідчення 192 жінок,

які завагітніли після зґвалтування чи інцесту, та 55 дітей, яких зачали після сексуального насильства. Виявляється, що коли жертви насильства говорять про себе, їхня думка про аборти майже однакова — й абсолютно протилежна тому, що більшість може передбачити:

„Майже всі опитані жінки сказали, що шкодують про те, що абортували своїх дітей, які були зачаті внаслідок зґвалтування чи інцесту. Більше 90% з числа опитаних заявили, що відмовлятимуть інших жертв сексуального насильства від аборту. З іншого боку, серед тих жінок, які зачали внаслідок зґвалтування чи інцесту та доносили вагітність і народили, жодна не шкодувала про свій вибір“⁸.

Існує паралель між жорстокістю зґвалтування й аборту. І те, й інше чинить сильніша людина за рахунок слабшої.

Аборт не зцілює жертву зґвалтування. Показна смертна кара невинної дитини сексуального кривдника не шкодить йому і не приносить полегшення жінці.

Спричинення ще одної жертви ніколи не зменшить шкоди, заподіяної першій жертві.

Частина

4

Інші
важливі
аспекти

14

А що робити з небажаними та неповносправними дітьми?

Дехто запевняє: „Дозволити неповноцінній дитині народитися для жалюгідного та беззмістовного життя — жорстоко“. Але що думають інваліди про своє життя? Пацієнтів, які мають розщеплення хребта, запитали, чи вади зробили їхнє життя беззмістовним і чи варто було дозволити їм померти після народження. „Їхня одностайна відповідь була переконлива. Звісно, вони хотіли жити! Взагалі-то саме питання вони вважали безглуздом“¹.

Я чув, як один захисник позиції „за вибір“ говорив про дитину з серйозними фізичними вадами: „Чи варто змушувати жінку приводити в світ вродка?“ Тільки використовуючи такі слова, ми можемо обманутись та повірити цьому. Термін „овоч“ — ще одна поширена назва для фізично обмежених людей. Така термінологія знецінює людей у наших очах, але не змінює те, ким вони є.

Побите яблуко залишається яблуком. Слепа собака залишається собакою. Стара жінка залишається жінкою. Дитина з фізичними або розумовими вадами залишається дитиною. Природа та цінність людини не змінюється через вади.

Деякі лікарі радять „перервати вагітність“, якщо генетична історія пари припускає ризик аномалій. Стандартна перевірка на виявлення можливих деформацій проводиться шляхом амніоцентнезу. У 2000 році відділ Національної демографічної статистики звітував про те, що 28.9 жінок із 1 000 зазнали ускладнень

від процедури амніоцентнезу, що ставить під загрозу майже трьох зі ста жінок². Центри контролю захворювань встановили, що після амніоцентнезу на ранніх стадіях показник смертності ненароджених дітей через викидень сягає „від одного на 400 до одного на 200 процедур“. Дослідження також виявило вражаючий факт: збільшення в десять разів ризику клишоногості в дитини після амніоцентнезу на ранніх стадіях³. За іронією долі, процедура, призначена виявляти деформації плоду, в дійсності сама з великою імовірністю їх спричиняє.

Амніоцентнез також часто проводять для виявлення у дитини синдрому Дауна, тому батьки мають право вибору зробити аборт. Ризик викидня внаслідок амніоцентнезу майже такий, як ризик виявлення синдрому Дауна⁴.

Суспільна шизофренія

Опитування педіатрів та дитячих хірургів виявило, що більше ніж двоє з трьох погодяться із небажанням батьків робити оперативне втручання для порятунку життя дитини з синдромом Дауна. Із одного боку, ми створюємо спеціальні автостоянки та підйомники для інвалідів. Ми з ніжністю говоримо про дітей на плакатах, які хворіють на розщеплення хребта та синдром Дауна. Ми спонсоруємо спеціальні Параолімпійські ігри та вболіваємо за їх учасників, розповідаючи про радість та натхнення, які вони нам приносять. Але коли ми чуємо, що жінка виношує таку дитину, ми кажемо: „Вбий її“.

Прикметно, що „не існує жодної організації батьків розумово відсталих дітей, яка коли-небудь схвалювала б аборти“⁵.

Уявіть, що ваша шестирічна дитина стає сліпою або хворою на параліч нижніх кінцівок. Тепер вона тягар. Виховання такої дитини дороге, незручне та важке для вашого психічного здоров'я. Чи заподієте ви їй смерть? А якщо приймуть закон, який легалізує заподіяння смерті таким дітям, чи ви зробите це? Якщо ні, то чому?

Ви не вб'єте свою дитину-інваліда, бо ви знаєте її. Але вбивство ненародженої дитини тільки через те, що ви не три-

мали її в своїх руках та не можете чути її плач, не змінює її цінність та не зменшує її втрату. Скористайтесь можливістю пізнати свою дитину. Ви *полюбите* її.

А як бути з енцифалічною дитиною, мозок якої недостатньо розвинутий? Оскільки вона все одно помре, лікарі зазвичай радять батькам зробити аборт. Але одна річ знати, що ваша дитина можливо помре, і зовсім інше — зробити вибір, щоб дитина напевне померла. Багато сімей мають дорогоцінний досвід, коли дають ім'я, тримають на руках та прив'язуються до енцифалічної дитини після народження. Коли вона помирає, вони переживають природне горе, пов'язане з природною смертю члена їхньої родини. Це різко контрастує з неприродним горем та почуттям провини, що походять від заперечення права дитини на сім'ю та її вбивства.

Якість суспільства великою мірою визначається тим, як воно ставиться до своїх найслабших членів. Убивству невинних нема виправдання, не кажучи вже про позбавлення інших від тягара. Завдавати страждання одній людині задля того, щоб інша його уникнула — це не вихід. Якщо ми абортуюмо дітей через їхні вади, це наражає на небезпеку всіх фізично або розумово неповноцінних людей.

Тягар бути небажаним

„Плановане батьківство“ стверджує, що небажані діти „отримують нижчі оцінки, особливо з мовних дисциплін“. Вони кажуть, що небажані діти „мають гіршу успішність у школі“ і „в них менше шансів на покращення результатів під зростаючим тиском з боку школи“. А „ймовірність того, що вони здобуватимуть вищу освіту, більш ніж вдвічі менша, ніж у бажаних дітей“⁶.

Я не ставлю під сумнів точність цих результатів. Вони говорять нам про те, що ми вже повинні знати — як важливо, щоб наші діти були бажаними. Натомість прихильники позиції „за вибір“ використовують такі дослідження, щоб виправдати аборт „небажаних“.

Існують небажані вагітності, але не існує такого поняття, як небажана дитина. В той час, як деякі люди можуть не хотіти дітей, інші люди відчайдушно про них мріють.

Майже 1,3 мільйона американських сімей хочуть всиновити дитину, деякі з них настільки сильно, що нестача дітей для всиновлення спричиняє депресію. Існує такий великий попит на дітей, що розвинувся чорний ринок, де дітей продають за 50 000 \$. Причому всиновити хочуть не лише „нормальних“ дітей; багато хто просить дітей з особливими потребами, включаючи тих, хто має синдром Дауна або розщеплення хребта⁷.

Багато дітей, які спочатку є небажаними для своїх матерів, стають дуже бажаними на пізніших етапах вагітності, а ще більше — після народження. На жаль, багато жінок, у яких би виникло бажання мати дитину, наприклад, на шостому місяці вагітності, роблять аборт на третьому.

Крім того, багато дітей, які були бажаними при народженні, стають *небажаними*, коли плачуть о другій годині ночі шість тижнів по тому. Невже бажання чи небажання батьків мати дитину повинно визначати, чи вона заслуговує на життя? Якщо цей стандарт законний до народження, то чому не після?

Проблема небажаності — хороший аргумент, щоб хотіти дітей. Але це жалюгідний аргумент, щоб їх убивати.

Одним з найбільш оманливих аспектів аргументації „за вибір“ є спроба показати, що аборт у найкращих інтересах дитини. Це настільки абсурдно, що було б смішним, якби не було таким трагічним. Маленьку людину розривають на частини для її ж користі? Подібним чином рабовласники доводили, що рабство було в найкращих інтересах чорних. (Кого ми обманюємо?)

Люди кажуть: „Я не можу народити цю дитину, бо не зможу дати їй хороше життя“. І яке ж їхнє рішення того, що вони не можуть дати хороше життя дитині? Забрати в неї те єдине життя, яке вона має.

Кожна дитина — бажана дитина

Слово „небажана“ описує не дитину, але ставлення деяких дорослих до дитини. Справжня проблема полягає не в небажаних дітях, а в небажаючих дорослих.

„Бажання“ — це просто суб’єктивне і змінне почуття однієї людини до іншої. „Небажана“ дитина — це справжня людина, незалежно від почуттів когось іншого до неї. Вартість жінки колись оцінювалась тим, чи хоче її чоловік, чи ні. Вартість дитини тепер оцінюється тим, чи хоче її матір, чи ні. І те, й інше — трагічна несправедливість. Ми всі маємо погодитися із гаслом „Планованого батьківства“: „Кожна дитина — бажана дитина“. Із чим ми не погоджуємось, так із правильним закінченням речення. Як, на *вашу* думку, повинне закінчуватись це речення?

- Кожна дитина — бажана дитина, тому... помістимо дітей в домівки, де вони будуть бажаними, і будемо вчитися більше хотіти дітей.
- Кожна дитина — бажана дитина, тому... визначитимемо небажаних дітей перед тим, як вони народилися, і вбиватимемо їх через аборт.

Усі згодні з тим, що діти повинні бути бажаними. Єдине питання: „Ми повинні позбутися від *небажання* чи від *дітей*?“

Коли справа доходить до ненароджених, то позиція захисників права на аборт буде точніше відображена іншим гаслом, яке не так привабливо виглядало б на наклейці на бампері: „Кожна небажана дитина — мертва дитина“.

15

Чи запобігає аборт жорстокому поводженню з дітьми?

Дівчина-підліток народила дитину в motelі міста Делавар. Вона та її хлопець поклали ще живу дитину в пластиковий пакет та вкинули в сміттєвий контейнер. Сімнадцятилітня матір, яка відвідувала вечірню школу, викинула свою дитину в річку після того, як не змогла знайти няню. Подібних історій безліч.

До 1973 року, коли аборти вперше узаконили, у Сполучених Штатах щороку кількість справ про жорстоке поводження з дітьми складала 167 000¹. Згідно з даними Міністерства охорони здоров'я та соціальних послуг США у 2001 році приблизно 903 000 дітей стали жертвами жорстокого поводження, що в п'ять разів більше, ніж попередня цифра².

Збільшення кількості випадків жорстокого поводження з дітьми ще більш драматичне, оскільки 45 мільйонів американських дітей, яких убили хірургічними абортами (та невідомо скільки вбитих хімічними абортами), не вважають жертвами жорстокого поводження з дітьми. У той час як саме аборт є проявом найбільш раннього жорстокого поводження з дітьми, і ніяке інше не є більш смертельним. Той аргумент, що аборт попереджає жорстоке поводження з дітьми, такий самий правдивий, як і той, що вбивство дружини попереджає жорстоке поводження з дружиною. З мертвими людьми не можна жорстоко поводитись... але попереджати жорстоке поводження з ними, вбиваючи їх, — це перекручена логіка.

Чому з дітьми частіше почали поводитись жорстоко після того, як легалізували аборти? Тому що *аборт змінив наш спосіб мислення про дітей.*

Що показують дослідження

„Чим частіше народжують небажаних дітей, тим частіше з ними жорстоко поводяться“, – стверджують ті, хто „за вибір“. Результати досліджень, однак, це спростовують.

Професор Університету Південної Каліфорнії Едвард Леноскі вивчав 674 дитини, які зазнали фізичного насилля. Він виявив, що 91% батьків визнали, що діти, з якими вони жорстоко поводитись, були бажаними³. Аргумент „за вибір“ про те, що небажані діти приречені на жорстоке поводження, може видаватися логічним, але найкраще на сьогоднішній день дослідження його спростовує.

„Дослідження показує, що жорстоко поводяться з дітьми частіше ті матері, які раніше робили аборти“⁴. Дослідження доктора Філіпа Нея виявило, що це відбувається почасти через почуття вини та депресію, спричинену абортom, що перешкоджає матері встановити зв'язок з майбутніми дітьми⁵. Він задокументував, що аборт зменшує природну стійкість батьків до почуття гніву на маленьких дітей⁶.

Обоє, мати і батько, нехтують їхній природний порив піклуватися про беззахисну дитину, коли вони вибирають аборт. Після того, як вони придушили цей інстинкт збереження, він може стати менш ефективним, щоб стримати гнів через безпорадність новонародженого, крик дитини, яка починає ходити, чи демонстративну непокору дошкільнят⁷.

Позиція, що призводить до абортu, така ж, як і позиція, що призводить до жорстокого поводження з дітьми. Більше того, якщо мати не зробила аборт, вона може подивитися на свою неслухняну трирічну дитину і подумати: я мала право абортувати тебе. Дитина зобов'язана їй всім; вона не зобов'язана дитині нічим. Це спричиняє обурення вимогами батьківської жертви. Навіть підсвідомо неминуче спрацьовує логіка: „Якщо

можна було вбити цю дитину до народження, звісно, що можна набити її зараз“.

З п'яти тисяч американських дітей, яких убивають щороку (цифра не включає аборти), 95% вбиті одним або двома їхніми батьками⁸. Існує розповсюджене уявлення, що діти належать їхнім батькам. Дорослі думають, що вони мають таке саме право розпоряджатися своїми дітьми, яке вони мали перед тим, як діти народилися, і в цьому їх переконало суспільство. Як тільки менталітет жорстокого поводження з дітьми охоплює суспільство, він уже не обмежується лише однією віковою групою. Якщо ненароджені діти не захищені, то ніякі діти не захищені.

Пітер Сингер каже:

„Немає жодних чітких меж між новонародженою дитиною, яка точно не є особистістю в етичному розумінні, та маленькою дитиною, яка вже такою стала. У нашій книзі „Чи має дитина жити?“ ми з колегою Хельгою Кузе пропонуємо вважати, що тільки на двадцять восьмий день після народження дитина має таке ж право на життя, як інші“⁹.

Дітям дарують право на життя на двадцять восьмий день після народження? А чом би не почекати до шести місяців? Чи до шести років? Убивство п'яти-, десяти- чи п'ятнадцятилітньої дитини насправді є післяпологовим абортom, чи не так? Як показав Сингер, як тільки ви дозволяєте вбити людину, логічно, що двері широко розчинені для вбивства тієї ж людини у різному віці та з різних причин.

Щоб урятувати дітей від насильства за межами матки, спочатку варто врятувати їх від насильства всередині матки. Аборт, як спосіб жорстокого поводження з дитиною до народження, не є порятунком від насильства для неї в майбутньому. Виходом із ситуації буде не робити аборт взагалі.

ІБ

Особисто проти абортів, але за вибір інших?

Багато хто каже: „Я не за аборти, але я за вибір“. Але що ви скажете у відповідь тому, хто говорить: „Я не за згвалтування, я просто за вибір у питанні про згвалтування“? Ви зрозумієте, що його позиція припускає, що згвалтування насправді нікого не кривдить і що інколи воно виправдане. Ви скажете: „Бути за вибір у питанні згвалтування *означає* бути за згвалтування“.

Аналогічно бути за вибір означає бути за аборти.

На перший погляд гасло на наклейці на бампері має сенс: „Проти абарту? То не робіть його“. Така логіка ідеально підходить до пересування літаком, гри в футбол чи споживання піци... Але не до згвалтування, тортур, викрадення людей чи вбивства.

Середня позиція?

Дехто вважає, що бути особисто проти абортів, але в той же час вважати, що інші мають право це вибирати, це певний компроміс між позиціями „за аборт“ і „за життя“. Це не так. Люди, налаштовані за вибір, голосують так само, як і ті, хто за аборт. Для дитини, яка помирає, немає ніякої різниці, чи ті, хто відмовився її захищати, були за аборт чи „майже“ за вибір у питанні про аборт.

Єдиною вагомою причиною виступати проти абортів є причина, яка змушує нас протистояти проти того, що роблять

інші, — вбивство дітей. Бути налаштованим особисто проти абортів, але схвалювати право інших на аборти — такий підхід суперечить сам собі. Це все одно що сказати: „Я особисто проти жорстокого поводження з дітьми, але я захищаю право мого сусіда поводитись жорстоко зі своєю дитиною, якщо таким є його вибір“. Або: „Я особисто проти рабовласництва, але якщо інші хочуть мати рабів, то це не моя справа“. Або: „Я особисто не схвалюю побиття дружин, але я не хочу нав'язувати свою мораль іншим, тому я за вибір у питанні побиття дружин“.

Ведуча одного радіошоу сказала мені, що її ображає, коли дехто каже, що вона налаштована „за аборт“ замість „за вибір“. Я запитав її в ефірі: „Чому ви не хочете, щоб вас називали прихильницею абортів? Хіба є щось погане в абортах?“ Вона відповіла: „Зробити аборт — це важко. Ніхто насправді не хоче його робити“. Я сказав: „Я не розумію: що робить його важким? Чому ніхто не хоче робити аборт?“ Вона палко відповіла: „Ну, ви знаєте, вбити свою дитину — це важко!“

Раптом, після сказаного, вона спохватилася, але було вже запізно. В певний момент вона необачно виказала те, що вона знала, що *кожен* знає, якщо тільки зізнається в цьому: *аборт складний з тієї ж причини, з якої він і неправильний* — тому що це — дітовбивство.

Не існує жодної достатньо вагомої причини, щоб убити дитину.

I7

Як щодо всиновлення?

Одним із найбільших парадоксів руху „за вибір“ є нав’язування ідеї, що жінка не має ніякого іншого вибору, крім аборту. Рух „за вибір“ з таким же успіхом можна було б назвати рухом „жодного вибору, крім аборту“. Багато жінок можуть засвідчити, що для них „за вибір“ значило насправді „ніякого вибору“.

Батьки, матері, хлопці, чоловіки, вчителі, шкільні психологи, лікарі, медсестри, ЗМІ та однолітки часто тиснуть на вагітну жінку, щоб вона зробила вибір, вибір інших людей, а не свій власний, який її совість визнає неправильним. (Але де вони будуть, коли вона усвідомить, що зробила?)

Чи насправді жінки хочуть робити аборти? Фредеріка Метьюз-Грін, колишня президент „Феміністок за життя“, каже: „Жодна жінка не прагне аборту так, як отримати морозиво чи „Порше“. Вона прагне аборту так, як тварина, яка потрапила в пастку, прагне відгризти свою лапу. Аборт — трагічна спроба втекти від безнадійної ситуації, здійснивши акт насилля та особистої втрати“¹.

Аборт не є вільним вибором, хоча й іноді здається останньою надією на порятунок. Більшість жінок не вибрали б аборт, якби знали, що отримають необхідну емоційну та фінансову підтримку.

Майже дві третини жінок, які зробили аборт, стверджують, що „були змушені зробити це через те, що мали особливі об-

ставини... Більше 84% заявляють, що зберегли б своїх дітей за кращих обставин².

Альтернатива, про яку рідко згадують

За оцінкою Національної ради з усиновлення 1,3 мільйона подружніх пар чекають на всиновлення дитини³. Однак, тоді як щороку 1,3 мільйона дітей убивають абортами, менше 50 000 нових дітей стають доступними для всиновлення. Це означає, що на кожну нову всиновлену дитину припадає тридцять інших убитих. На кожну подружню пару, яка всиновлює, припадає сорок, які стоять у черзі⁴.

Чому в суспільстві, яке цінує вибір, не вимагається, щоб лікарі, школи, центри планування сім'ї та клініки абортів представляли жінкам факти про *всі* доступні варіанти вибору, включаючи всиновлення? Наш друг якось розповів нам: „Коли я працював консультантом у клініці абортів, я зовсім нічого не знав про альтернативи абортів. Я ніколи не радив жінкам віддати дитину на всиновлення або залишити дитину собі. Я був цілковито необізнаний із медичними фактами, включаючи аспекти розвитку плоду. Я не отримав ніякої підготовки з фактичних питань — моя робота полягала в тому, щоб переконатися, що жінки роблять свої аборти“.

Скільки жінок після таких „консультацій“ оберуть щось відмінне від абортів? Колишні власники та працівники клінік абортів визнали, що їхньою роботою було „продавати аборти“ вагітним жінкам. Деякі клініки навіть наймали професійних експертів з маркетингу, які б проводили тренінги для їхнього персоналу на тему продажу абортів⁵.

Усиновлення — це позитивна альтернатива, яка дозволяє уникнути відповідальності за виховання дитини і разом з тим зберігає життя та робить сім'ю щасливою. Трагічно, що варіант віддати дитину на всиновлення жінки обирають дуже рідко... Цей варіант рідко навіть пропонують як альтернативу абортів.

Дослідження, яке проводили в центрах догляду за вагітними, показало, що емоційне протистояння всиновленню — це

найбільш розповсюджений бар'єр серед пов'язаних з абортom жінок⁶. Віддати дитину на всиновлення болісно, так само як і зробити аборт, адже до цього причетне людське життя.

Всиновлення часто зображають негативно в літературі „за вибір“. Захисники позиції „за вибір“ Керол Андерсон та Лі Кемпбел кажуть про ситуацію, коли матері віддали дитину на всиновлення: „Непотрібне розлучення матерів з дітьми жорстоке, але, на жаль, звичне покарання, яке може тривати все життя“.⁷

Називаючи жорстоким учинком віддати дитину на всиновлення, вони не згадують про те, що жінка все життя відчуває провину, усвідомлюючи, що вбила свою дитину. Всиновлення важко назвати покаранням для жінки, яка розуміє, що не може виховувати свою дитину. Хоча це й важко, але це можна сприйняти як прийнятну альтернативу.

Існує багато чудових он-лайн джерел про всиновлення⁸, а також вичерпна „Encyclopedia of Adoption“ („Енциклопедія всиновлення“), яка містить більше чотирьохсот інформативних статей про всі аспекти всиновлення⁹. Цією інформацією про всиновлення ми зобов'язані як жінкам, так і дітям.

Аборт обкрадає сім'ї, які чекають на всиновлення дитини

Коли молода жінка виношує свою дитину весь термін, вона приймає відповідальність за свої рішення. Вона стає дорослішою та більш зрілою. Вона може озирнутися назад із гордістю та задоволенням від того, що вчинила правильно, коли дала можливість своїй дитині жити та мати хорошу сім'ю. Звичайно ж, віддати дитину на всиновлення — це лише одна з альтернатив. Молода жінка може вирішити залишити дитину та виховувати її самостійно. Чи той, чи інший вибір може бути правильним.

„Яка ж з мене буде матір, якщо я віддам дитину на всиновлення?“ — запитує дехто. Іронія полягає в тому, що мати, яка не віддасть свою дитину, бо вона для неї дуже дорогоцінна,

замість того вб'є ту саму дитину. Натомість вона не повинна запитувати себе: „Як я можу віддати свою дитину на всиновлення?“ — але: „Як я можу вбити мою дитину через аборт?“ Навіть якщо вона не може піклуватися про свою дитину самотійно, невже вона не розуміє, що повинна дозволити іншим любити та піклуватися про неї? На жаль, це не так просто.

Жінка хоче, щоб її криза закінчилася, тоді як здається, що варіант віддати дитину на всиновлення залишить ситуацію нерозв'язаною „з почуттям непевності та провини для неї та її дитини“¹⁰. Вона може думати, що стане не тільки матір'ю, але поганою матір'ю, яка віддала свою дитину чужим людям. Вона може хвилюватися через те, що відмовиться від дитини або що з дитиною будуть жорстоко поводитись. Така логіка базується на тому, що вона приймає бажане за дійсне: якщо вона зробить аборт, то дитина не стане дитиною, а вона не стане матір'ю. Насправді, безперечно, вона не може вибирати, чи стати її матір'ю, чи ні, а також чи справжня її дитина, чи ні — обидва ці факти незмінні. Її дитина є справжньою, і тому вона є матір'ю. Єдине питання — що вона, матір, зробить зі своєю дитиною?

Оскільки вона ще не прихилилася до своєї дитини, аборт може здаватися легким рішенням, бо розлучитися зі своєю дитиною після народження буде емоційно важко. Але дитяче життя таке ж справжнє до прихильності, як і після. У жінки є три варіанти вибору: народити свою дитину і виховувати її, народити свою дитину та дозволити іншій сім'ї її виховувати або вбити свою дитину. Хоча аборт часто видається найбільш привабливим, зрештою він стає найбільш згубним.

Ми повинні допомогти молодим жінкам правильно дивитися на виховання дитини, всиновлення та аборт. Ми повинні змальовувати рішення віддати дитину на всиновлення як сміливий вибір, який дасть життя дитині та щастя сім'ї.

Вагітна дівчина-підліток, яку ми прийняли до себе в дім, попередньо зробила два аборти, але під час перебування у нас вона народила дитину і віддала її на всиновлення. Це було не легко, але ця чудова жінка через кілька років по тому розповіла мені: „Я згадую про трьох дітей, яких я вже не маю, але з дуже

різними почуттями. Згадка про тих двох, яких я абортувала, сповнює мене горем та жалем. Але коли я думаю про ту дитину, яку я віддала на всиновлення, мене сповнює радість, бо я знаю, що її виховує сім'я, в якій вона бажана“.

Християнська спільнота повинна докласти спільних зусиль, щоб подолати негатив та упередження, пов'язанні з рішенням віддати дитину на всиновлення. Ми повинні говорити про це позитивно та давати високу оцінку молодим жінкам, які зважились на це. Ми повинні відкрито шанувати прийомних батьків та благословляти всиновлених дітей. Ми повинні доносити людям кращу інформацію про всиновлення та святкувати всиновлення в наших церквах. Тільки в такий спосіб ми можемо допомогти молодим жінкам усвідомити, що віддати дитину на всиновлення — це сміливий вибір, за який вони та їхні діти пізніше будуть щиро вдячні.

Підхід „за вибір“, зрештою, дає або бідний вибір, або ніякий. Але всиновлення пропонує мудрий, співчутливий вибір, у найкращих інтересах *усіх*.

Частина

5

Духовні
перспективи
та можливості

18

Чи може Бог простити аборти?

Мільйони жінок та чоловіків, як у суспільстві, так і в церкві, страждають від почуття провини через аборт. Як ми побачили в першому розділі, дві третини тих, хто робить аборти, ідентифікують себе як протестанти або католики. Приблизно одна з п'яти жінок, які роблять аборт, визначає себе євангельською християнкою¹. Багато хто з батьків цих дітей є також членами наших церков.

Якщо ви жінка, яка зробила аборт або порадила іншій його зробити, цей розділ саме для вас. Якщо ви чоловік, який брав участь у прийнятті рішення про аборт — чи це стосувалося вашої дівчини, дружини, дочки, чи когось іншого — він також для вас.

Якщо намагатися усунути почуття вини, не звернувшись до причини цього почуття, то це призведе до зворотних результатів. Інші можуть говорити: „Вам нема через що почуватися винним“, — але вам видніше. Тільки заперечуючи дійсність, ви можете спробувати уникнути почуття провини. Заперечення ставить вас під загрозу емоційного зриву кожного разу, коли щось вам нагадує про дитину, яку ви колись виношували. Вам потрібне незмінне вирішення проблеми почуття провини, вирішення, яке ґрунтується на реальності, а не на обмані.

Оскільки таке вирішення пропонує Біблія, я цитуватиму її. Попросіть когось із лідерів вашої церкви чи лідера вашої жіно-

чої групи або ж друга-християнина чи члена сім'ї допомогти вам зрозуміти те, про що йтиметься далі.

Робота Христа

Добра новина полягає в тому, що Бог любить вас та хоче пробачити вас за аборт незалежно від того, чи ви знали, що робите. Але перш ніж ми зможемо оцінити добру новину, ми повинні дізнатися про погану. Погана новина полягає в тому, що всі ми дуже завинили у моральних провинах проти Бога, й аборт є лише однією з них: „Бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави“ (Римлян 3:23).

Гріх — це неспроможність відповідати святим Божим стандартам. Це відділяє нас від стосунків із Богом (Ісаї 59:2). Гріх обманює нас, змушуючи думати, що погане є хорошим, а хороше — поганим (Приповісті 14:12). „Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!“ (Римлян 6:23).

Ісус Христос, Син Божий, полюбив нас настільки, що став людиною, щоб спасти нас від проблеми гріха (Івана 3:16). Він був подібний до нас у наших слабостях, але не був зіпсований нашим гріхом (Євреям 2:17–18; 4:15–16). Ісус помер на хресті, оскільки лише Він був гідний заплатити ціну за наші гріхи, якої вимагала Божа святість (2 Коринтян 5:21). Він воскрес із мертвих, перемігши гріх та смерть (1 Коринтян 15:3–4, 54–57).

Коли Христос помирав за нас на хресті, Він сказав: „Звершилось!“ (Івана 19:30). Грецьке слово, перекладене як „звершилось“, писали поверх боргових зобов'язань, коли їх скасовували. Це означало „оплачено в повному обсязі“. Христос помер, щоб у повному обсязі оплатити наш борг.

Цілковите прощення

Завдяки тому, що Христос зробив заради нас на хресті, Бог щедро пропонує нам прощення. Ось тільки деякі з тих пропозицій:

*„Не за нашими прогріхами Він поводитьсь з нами,
і відплачує нам не за провинами нашими.
Як далекий від заходу схід,
так Він віддалив від нас наші провини!
Як жалує батько дітей,
так Господь пожалівся над тими,
хто боїться Його“
(Псалми 103:10, 12–13).*

„Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої“ (1 Івана 1:9).

*„Тож немає тепер жодного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі не за тілом, а за духом“
(Римлян 8:1).*

Подарунок, який не можна заслужити

Спасіння — це подарунок: „Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився“ (Ефесян 2:8–9). Цей подарунок не можна заробити, заслужити чи досягнути. Він не залежить від наших заслуг чи зусиль, але виключно від Христової жертви за нас.

Бог пропонує нам дар прощення та вічного життя, але це не стає автоматично нашим. Для того щоб отримати цей подарунок, ми повинні захотіти зробити вибір на його користь.

Ви можете подумати: „Але я не заслуговую на прощення після всього того, що зробив“. Абсолютно правильно. Ніхто з нас не заслуговує на прощення. Якби ми на нього заслуговували, ми б його не потребували. В цьому полягає благодать. Христос на хресті отримав те, на що заслуговували ми, щоб ми могли отримати те, на що не заслуговуємо, — можливість почати все спочатку, з чистого аркуша.

Після отримання прощення ми можемо очікувати на вічність із Христом та нашою духовною сім'єю (Івана 14:1–3; Об'явлення

20:11–22:6). Ви можете сподіватися на возз'єднання на небесах із тими, кого любите, кого омила кров Христа (1 Солунян 4:13–18).

Не живіть тинулими гріхати

Блудниця плакала біля ніг Ісуса, цілувала їх і витирала їх своїм волоссям. Ісус сказав чоловікові, який осуджував цей учинок: „Ось тому говорю Я тобі: численні гріхи її прощені, бо багато вона полюбила“ (Луки 7:47). Ісус пропонує саме таке прощення всім нам.

Бог не хоче, щоб ви все життя картали себе за зроблений аборт або за якийсь інший поганій учинок. Ваше завдання — прийняти спокутування Христа, а не повторювати його. Ісус сказав грішниці: „Прощаються тобі гріхи!... Твоя віра спасла тебе, іди собі з миром!“ (Луки 7:48, 50). Жінки, яких відкинуло суспільство, приходили до Ісуса, і Він приймав їх зі співчуттям та прощенням.

Немає значення, що ви зробили, нема такого гріха, який би був недосяжним для Божої благодаті. Він бачив нас у найгірших ситуаціях, але все одно любить нас. Його великодушна благодать безмежна. І немає більшої свободи, як свобода прощення.

Ви можете одразу відчути себе очищеним, коли визнаєте свої гріхи, або ж вам може знадобитися стороння допомога, щоб повністю усвідомити прощення. У будь-якому разі ви прощені. Ви повинні спробувати забути те, що залишилось позаду, і впевнено йти до майбутнього, яке стало можливим завдяки Христу (Филип'ян 3:13–14). Щойно знову починаємо картати себе минулими гріхами — час звернутися до Біблії та нагадати собі та іншим про Боже прощення.

Вам може суттєво допомогти, якщо ви приєднаєтесь до групи з післяабортного лікування. Існують „післяабортні“ групи вивчення Біблії для жінок та чоловіків. Чимало он-лайн ресурсів допоможуть вам знайти необхідну групу підтримки².

Правильні кроки, до яких спонукає прощення

Багато жінок, які зробили аборт, мають образу, яку можна зрозуміти, на чоловіків, які використовували чи ображали їх, на батьків, які тиснули на них і на тих, хто підштовхнув їх на хибний шлях до загибелі їхньої дитини. Бог очікує, що ми приймемо прощення, яке Він нам дає, і виявимо його до інших (Матвія 6:14–15).

Вам потрібно стати частиною цілющої громади, християнської сім'ї, яка називається церквою. (Якщо ви вже є членом церкви, поділіться з кимось своїми переживаннями з приводу аборт, щоб отримати необхідну вам допомогу.)

Вам може бути ніяково в оточенні християн через ваше минуле. Даремно. Справжня христocентрична церква — це не виставка святих, а лікарня для грішників. Вас не будуть судити та звинувачувати у гріхах, які прости́в Христос. Люди, до яких ви приєднаєтесь, такі ж недосконалі, як і ви. Більшість людей у церкві не є самовдоволеними. А тих, хто такими є, потрібно пошкодувати, бо вони не розуміють Божої благодаті.

Хороша церква вчитиме вас біблійних істин, забезпечуватиме любов, прийняття та підтримку. Якщо ви не можете знайти таку церкву у вашій місцевості, зв'яжіться з нашою організацією за адресою, вміщеною в кінці цієї книги, і ми з радістю допоможемо вам.

Природним, бажаним кроком буде звернутися до жінок, які переживають небажану вагітність. Зрештою, Бог може використати ваш досвід, щоб допомогти іншим і поділитися з ними Своєю любов'ю. У нас із дружиною є чимало друзів, які зробили свого часу аборт. Уболіваючи „за життя“, вони надавали іншим жінкам допомогу, якої потребували колись самі. Розповідаючи свої історії, вони не лише рятували дитячі життя та матерів від болю аборт, але й пришвидшили своє одужання. Подібна праця може допомогти й вам.

19

Рух „за життя“ також виконує Велике Доручення

Багато християн, що мають добрі наміри, вважають, що церкви не повинні згадувати про аборти. Дехто каже, що розмови про аборти змушують людей почуватися винними. Але говорити про аборти потрібно для того, щоб запобігти абортам та почуттю вини, яке вони приносять, а також для того, щоб запропонувати допомогу та надію для тих, хто перебуває під владою провини та потребує звільнення. Те, що наші церкви переповнені людьми, які мали справу з абортами, — це жалюгідна підстава, щоб мовчати про це. Насправді це найкращий привід для того, щоб прямо звернутися до цієї проблеми, запропонувавши всі можливі перспективи, допомогу та підтримку.

Якось студент-семінарист із нашої церкви сказав мені таке, що я часто чую в тій чи іншій формі: „Питання на зразок абортів тільки відвертають нас від основного завдання“.

„А в чому полягає основне завдання?“ — запитав я.

„Велике Доручення, — сказав він, — приводить людей до Христа. Це те, чим ми повинні займатися. Усе інше лише відвертає“.

Він мав на увазі слова Христа у Матвія 28:19–20: „Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в Ім’я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів“.

Чи мав він рацію? Чи справді дії „за життя“ відвертають від Великого Доручення, чи вони є його частиною?

Чоловік на ім'я Вільям

Дві сотні років тому жив собі англієць на ім'я Вільям, щирий противник рабства, який бойкотував цукор із Вест-Індії, бо він був продуктом рабства. Вільям відчув, що Бог хоче, щоб він поїхав в Індію. Перебуваючи в тій країні, чоловік був шокований, коли довідався, що чимало індусів залишають своїх немовлят померати. Вони також кидали слабких, хворих та прокажених. Британський уряд в Індії робив вигляд, що нічого не помічає, бо не хотів утручатися в культуру регіону, але Вільям розумів, що змушений втрутитися, бо помирали люди.

Одного дня Вільям став свідком ритуалу під назвою саті, коли вдів спалювали заживо на поховальному багатті їхнього померлого чоловіка. Після того, як він побачив одну таку смерть, він став перед групою людей, які зібралися заживо спалити жінку, і розповів, що такий звичай неправильний. Він очолив групу місіонерів для протесту. Він розпочав публічні дебати на цю тему, щоб виявити Божу перспективу.

У неділю вранці, 6 грудня 1829 року, після багатьох років активної діяльності, Вільям отримав офіційну постанову про заборону спалювати вдів. Того ранку він мав проповідувати в церкві, але він цього не зробив. Натомість він присвятив цілий день для перекладу постанови на бенгальську мову, бо він знав, що життя людей висіло на волосині.

Дехто критикував Вільяма за його моральні та політичні дії. Вони казали: „Ти тут не задля цього. Це не твоє покликання. Зосередься на головному завданні. Просто проповідуй Благую звістку і молися“.

Ким був той соціальний активіст, який так переймався моральністю, законами та порядком людських життів? Його звали Вільям Карей, відомий сьогодні як „батько сучасних місій“. Коли ми думаємо про Велике Доручення та про діяльність сучасних місій, жодне інше ім'я не є таким відомим, як його.

Карей поїхав в Індію, щоб приводити людей до Христа та навчати їх, не тільки словами проповідуючи Благую звістку, але й живучи відповідно — включаючи втручання в суспільне жит-

тя заради спасіння життів та зусилля, спрямовані на те, щоб змінити громадську думку та згубні закони.

Приклади, які варто наслідувати

Джон Веслі був активним противником рабства. Чарльз Фінней відіграв значну роль у роботі нелегальної „Підземної залізниці“, рятуючи життя багатьох рабів, і це в той час, коли його часто критикували товариші-християни через його громадянську непокору. Д.Л.Моуді відкривав будинки для дискримінованих дівчат, рятуючи їх від експлуатації. Чарльз Сперджен будував будинки, щоб допомогти турбуватися про старших жінок та рятувати сиріт з лондонських вулиць. Емі Кармайкл заступалася за дівчат, які зазнавали сексуальної експлуатації в Індії, рятуючи їх від ритуальної проституції. Вона побудувала для них будинки, школу та лікарню.

Усі ці християни відомі як місіонери та євангелісти, як люди, які виконували Велике Доручення. Проте ми рідко звертаємо увагу на їхні радикальні погляди щодо особистого та соціального втручання в справи слабких, нужденних та експлуатованих.

Можливо, їхня проповідь Євангелії була результативною через те, що вони жили за принципами вчення, яке проповідували. Не існує суперечності між проповідуванням Євангелії та вирішенням соціальних проблем і особистим заступництвом за нужденних. Зрештою, між ними існує прямий зв'язок.

Частина „основного завдання“

Ми повинні намагатися рятувати життя з тієї простої причини, що Біблія, з якої проповідують у наших церквах щотижня, говорить:

„Рятуй узятих на смерть“ (Приповісті 24:11).

„Розсудіть нужденного та сироту, оправдайте убогого та бідаря“ (Псалми 82:3).

*„Люби свого ближнього, як самого себе“
(Матвія 19:19).*

Божі люди повинні ставитися з особливою турботою до жінок, у яких нема чоловіків, та до дітей, у яких нема батьків (Якова 1:27). Хто має більше право на цю турботу, ніж неодружені жінки та їхні ненароджені діти?

У Луки, 10:25, ми читаємо про те, як один законник запитав: „Учителю, що робити мені, щоб вічне життя досягнути?“ Ісус відповів: „Люби Господа Бога свого“... і „люби свого ближнього, як самого себе“. (вірш 27). Ісус назвав першою і найбільшою заповіддю любити Бога, а другою найбільшою — любити ближнього (Матвія 22:37–39). Тому Велике Доручення саме по собі не є найбільшою заповіддю, швидше, це частина любові до Бога та до ближнього.

Ніщо інше не відкриває двері для євангелізації так, як служіння, які задовольняють потреби людей. Студенти, які виступають із доповідями про аборти, мають подальші спілкування зі слухачами, під час яких можна ділитися Євангелією. Ті, хто працюють у центрах вагітності, мають чудову нагоду ділитися свідченням про Ісуса, подібно як і ті, що роздають літературу в клініках абортів та проводять бесіди про аборти в студмістечках. Люди, які відкривають свій дім для вагітної жінки, показують свою любов, що в подальшому приводить до проповіді Євангелії. Кожного разу, коли ми задовольняємо потреби людей, проповідь Євангелії стає природною і правдоподібною.

Три перспективи Великого Доручення

Потрібно взяти до уваги три перспективи, щоб зрозуміти зв'язок між зусиллями „за життя“ та Великим Дорученням.

По-перше, Велике Доручення — це центральна настанова, але Ісус назвав іншу настанову найбільшою. Велике Доручення — просто розширення заповіді любити Бога та наших ближніх.

По-друге, навіть якщо Велике Доручення полягає лише в проповіді Євангелії, то захищати тих, чие життя під загрозою,

виправдано, адже це відкриває суттєві можливості для евангелізації.

По-третє, у Своєму Великому Дорученні Ісус казав нам не лише розповсюджувати Євангелію. Він сказав нам, щоб ми йшли, „навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів“ (Матвія 28:20). Він не просто сказав учити їх *вирити*; Він сказав учити їх *зберігати*, тобто слухатися.

Ісус заповідає нам мати співчуття і захищати слабких та нужденних. Тому це і є частиною всього того, „що Я вам заповів“. І якщо ми не слухаємося цієї частини і не вчимо інших слухатися, то ми не виконуємо Великого Доручення.

Якщо церква не заступається за ненароджених дітей та їхніх матерів і якщо ми не вчимо наших людей їм допомагати, тоді ми неспроможні виконати Велике Доручення.

Церкви повинні бути опорою Божої роботи для нужденних. Якщо ваша церква не робить достатньо для ненароджених дітей та їхніх матерів, тоді, можливо, Бог закликає вас виявити ініціативу й допомогти вашій церкві та її керівникам узятися за це життєво важливе служіння.

20

Як я можу допомогти ненародженим дітям та їхнім матерям?

Існує безліч чудових організацій „за життя“ в нашій країні та по всьому світу. Вони спеціалізуються на різноманітних видах діяльності, що включає пропагування дошлюбної чистоти, навчання про розвиток плоду, консультування вагітних жінок, вплив на законодавство, пропозиції всиновлення, протистояння нашій культурі у питанні передпологового голокосту, пікетування клінік абортів, розповсюдження результатів наукових та психологічних досліджень, молитви, вуличне консультування поблизу клінік абортів, а також допомогу жінкам та їхнім чоловікам після абортів. Навчені консультанти пропонують консультації та відповіді на безкоштовні телефонні дзвінки та електронні листи двадцять чотири години на добу¹.

Заклик до громади „за життя“

За останні двадцять років я мав привілей співпрацювати та спостерігати за роботою різноманітних служб „за життя“. Я побачив велику силу в різних підходах, які мають доступ до різної аудиторії та приваблюють різних волонтерів і прибічників.

Зрозуміло, що ті, хто за життя, дуже пристрасно ставляться до своєї справи, і тому вони інколи вважають, що їхня форма служіння „за життя“ найважливіша, найправильніша або навіть єдина. Такий підхід недалекоглядний. Це все одно що б солдат

сказав, що військово-морські сили мають другорядне значення, або моряк сказав, що бійці десантного диверсійно-розвідувального підрозділу займаються неважливою роботою, а натомість вони всі мають стати „морськими котиками“. Завдання „за життя“ велике та багатогранне і вимагає різноманітних стратегій. Ми *не* повинні всі намагатися робити одне й те ж.

Нам була дана настанова: „Нарешті ж, будьте всі єдинодумні, співчутливі, братолюбні, милосердні, покірливі“ (1 Петра 3:8). Покірний розум та любляче серце швидко вчиться від інших людей, які мають різні особливості характеру, дари, захоплення та стратегії. Нам потрібні лагідність, довготерпіння, любов, мир та єдність у Божому Дусі (Ефесян 4:1–6).

Упродовж багатьох років двічі на місяць я проводив зустрічі лідерів „за життя“ із різноманітних груп. Ми знайомилися, спілкувалися та вчилися один від одного. Ми знайшли види діяльності, в яких могли б співпрацювати, і виявили, що намагались знову винайти колесо у створенні матеріалів та програм тоді, як інші групи їх уже мали. Багато хто зізнався мені, що вони ніколи не розуміли деяких інших груп та з підозрою ставилися до їхніх підходів. Вони навіть відчували суперництво. Але коли вони познайомились із цими людьми, то побачили їхні серця та зрозуміли їхні цілі. Вони зросли до того, щоб любити та цінувати своїх братів та сестер, яких Бог покликав до різних аспектів служіння „за життя“.

Шукайте організації, які найбільше відповідають вашому попередньому досвіду, особистим якостям, дарам та відчуттю Божого покликання. Є доступна контактна інформація багатьох чудових організацій „за життя“, як загальнодержавних, так і регіональних та місцевих². Якщо вам потрібне сприяння в пошуках групи активістів „за життя“, зверніться до нашого офісу за допомогою³.

Що тожете зробити ви

Якщо ви є членом христоцентричної біблійної церкви, зверніться до ваших лідерів із питанням про служіння „за життя“

у вашій церкві та громаді. (Якщо ви ще не є членом такої церкви, то знайдіть її.) Ми не повинні піддаватися такій думці: „Я всього лише одна людина, ми лише одна маленька церква, ми не можемо щось суттєво змінити“. Ви не можете усунути причину потреб, але ви можете бути використані Богом, щоб натхненно задовольняти потреби інших. Як ви допомагаєте мільйонам нужденних людей? Поодинці.

Наступний перелік не для того, щоб кожен його виконував, а просто „меню“, з якого потрібно вибирати те, що найкраще підходить до ваших дарів та можливостей:

Відкрити свій дім. Допоможіть вагітній дівчині або прийміть „небажану“ дитину на виховання чи всиновлення. Або ж присвячуйте один день на тиждень, щоб доглядати дітей самотніх матерів.

- 1. Запропонуйте ваш час, таланти та послуги.* Особисто піклуйтесь про вагітних жінок, новонароджених, дітей, народжених з фізичними чи розумовими відхиленнями від батьків-наркоманів, сиріт, інвалідів, літніх людей, безпритульних та інших нужденних. Жертвуйте час, устаткування, меблі, одяг, професійні вміння та гроші центрам вагітності, організаціям з усиновлення, будинкам для безпритульних жінок, організаціям, які пропонують утримання, а також освітнім та політичним організаціям, які відстоюють право на життя, та іншим групам „за життя“. Покошіть їхній газон, поприбирайте, поладуйте їхню сантехніку, створіть для них веб-сайт, відремонтуйте їхні комп'ютери.
- 2. Будьте ініціатором.* Якщо поблизу вас нема служіння „за життя“, подумайте про те, щоб його розпочати. Створіть об'єднання. Обдумайте можливість винайняти місце поблизу клініки абортів або офісу „Планованого батьківства“. Започаткуйте консультаційну клініку для вагітних або центр із розпо-

всюдження інформації „за життя“. Створіть гарний меморіал ненародженим дітям, можливо, у вигляді трояндового саду, на території вашої церкви або вашої спільноти⁴.

3. *Будьте ретельно проінформовані.* Дізнайтеся факти, щоб мати можливість завчасно відрепетирувати найкращі відповіді на аргументи „за вибір“⁵. Існує безліч доступних чудових книжок, аудіо- та відеозаписів, а також прекрасних, зазвичай безкоштовних, інформаційних бюлетенів „за життя“. Крім того, є багато вражаючих веб-сайтів „за життя“⁶. У той час як кількість хірургічних абортів почала зменшуватись, кількість хімічних абортів зростає. Дізнайтеся про хімічні препарати, включаючи RU-486, таблетки для переривання вагітності. Дослідіть „Норплант“, „Депо-Провера“, „Міні-пілі“ та навіть пігулки для контролю вагітності — хоча вони в першу чергу відіграють роль контрацептивів, проте інколи вони допускають запліднення, але перешкоджають щойно зачатій людині імплантуватися в ендометрій і таким чином спричиняють ранні аборти⁷. Дізнайтеся достатньо інформації, щоб робити власні висновки.

4. *Говоріть з вашими друзями, сусідами та співробітниками.* Люб'язно закликайте інших знову обдумати свої припущення. Дайте їм примірник цієї книги, відзначивши деякі сторінки, щоб вони звернули на них увагу. Вивчіть цю проблему детальніше у моїй більшій книзі „ProLife Answers to ProChoice Arguments“ („Відповіді „за життя“ на аргументи „за вибір“). Роздавайте художню літературу на тему „за життя“, наприклад, „The Atonement Child“ („Дитина примирення“) Франсін Ріверс, „Tears in a Bottle“ („Сльози в пляшці“) Сільвії Бемболи та мою книгу „Deadline“ („Межа, яку не можна перейти“).

5. *Заохочуйте дискусії про аборт.* Заходьте на чати в Інтернеті, розповідаючи про перспективи „за життя“. Подумайте про створення свого власного сайту „за життя“. Телефонуйте та висловлюйтесь на різних ток-шоу та просіть про рівноцінний час на теле- та радіостанціях, які презентують позицію „за вибір“. Замовляйте та розповсюджуйте літературу „за життя“. Опірайтеся, щоб масовий рух „за вибір“ не приймали беззаперечно. Як я зазначав у моїй книзі „The Grace and Truth Paradox“ („Парадокс благодаті і правди“), життєво важливо, щоб ми підходили до таких питань, як аборти, так, як Христос. Ісус прийшов повний благодаті і правди (Івана 1:14). Якщо люди мають бачити в нас Ісуса, ми повинні пропонувати правду з благодаттю.
6. *Пишіть листи.* Нехай вони будуть ввічливими, стислими та пам'ятними. Цитуйте короткі посилання з цієї книги та з більшого видання „ProLife Answers“ („Відповіді „за життя“). Листи до редактора національного журналу або великого часопису можуть прочитати сотні тисяч людей.
7. *Заохочуйте бізнес-бойкотування клінік абортів.* Зверніться до впливових людей, включаючи бізнесменів, землевласників, працівників страхових компаній, медичних працівників та інших постачальників послуг для клінік абортів, люб'язно пояснюючи, що совість вам не дозволяє бути клієнтом організацій, які надають свої послуги для дітовбивць.
8. *Будьте активними в політичному процесі.* Зустрічайтесь із вашими депутатами та діліться вашим поглядом на аборт. Складайте, поширюйте та підпишіть петиції для голосування проектів законів „за життя“. Балотуйтеся на керівні політичні посади, на-

магайтесь потрапити в наглядові ради та батьківські комітети тощо. Підтримуйте кандидатів „за життя“ своїм часом та грошима. Голосуйте.

9. *Приєднайтесь або організуйте спеціальну комісію з вивчення даного питання у вашій церкві.* Попросіть ваших лідерів про керівництво. Дайте їм літературу, запропонуйте подивитися відео. Залучіть активних людей, які підтримують також інші церковні служіння, щоб вони допомогли вам розробити та втілити план із підготовки й організації. Просіть про періодичні спеціальні пожертви для служіння „за життя“. Заготуйте інформаційні бюлетені та літературу для вашої церкви, щоб розповсюдити її впродовж Тижня святості людського життя у січні⁸. Придбайте книгу „Why ProLife?“ („Чому за життя?“) гуртом і роздайте по примірнику кожній людині з вашої церкви. (Усі авторські гонорари від продажу цієї книги отримує служіння „за життя“; автор не отримує нічого.) Якщо лідерам вашої церкви потрібні ідеї для підготовки повідомлень, запропонуйте їм скористатися деякими з безлічі доступних чудових ресурсів⁹.

10. *Використовуйте прекрасні ресурси „за життя“.* Показуйте під час церковних служінь чи занять відео, як, наприклад, „Life Is Sacred“ („Життя священне“)¹⁰. Подумайте про те, щоб показати відео, яке розповідає про аборти¹¹. (Підготуйте та завчасно попередьте людей, що це не для дітей.) Поширюйте контактну інформацію різних груп „за життя“ у вашій общині. Розмістіть на дошці оголошень чи білборді 800 телефонних номерів для дзвінків вагітним жінкам. Започаткуйте групу вуличного консультування; сплануйте молитовне чергування або протест. Зверніться до груп „за життя“ у вашій місцевості.

Вони знають багато такого, чого ви ще не знаєте, і будуть раді надати вам інформацію.

11. *Щоденно моліться за служіння „за життя“, церкви, церковних лідерів, матерів та дітей.* Організуйте свою молитовну групу. Щоб подолати темряву дітовбивства світлом правди та співчуття, це вимагатиме духовної війни, у якій потрібно воювати „усякою молитвою й благанням кожного часу“ (Ефесян 6:10–20).
12. *Жертвуйте організаціям „за життя“.* Я бачив зблизька різноманітні служіння „за життя“. І майже кожного разу я був вражений результатами їхньої діяльності. Я закликаю вас та вашу церкву знайти кілька організацій „за життя“ у вашій місцевості або одне з національних чи інтернаціональних служінь „за життя“ і щедро жертвувати їм.

Запитайте себе: „Через п'ять хвилин після моєї смерті, що я хотів віддати безпорадним, коли б я ще мав шанс?“ Чом би не провести решту нашого життя, заповнюючи прогалину між тим, що б ми хотіли віддати, та тим, що ми *вже* віддаємо?

У нас є короткотривала можливість — це земне життя, щоб використати наші здібності, щоб щось змінити для вічності. Уявіть картину на небесах і подумайте, як би ви почувались, якби хтось підійшов до вас, широко всміхаючись, та сказав: „Дякую! Твої дари допомогли врятувати моє життя... і життя моєї дитини“.

Про автора

Ренді Алкорн — дослідник та автор двадцяти бестселерів. Його документальні книги включають, зокрема: „*The Grace and Truth Paradox*“, „*The Treasure Principle*“ і „*ProLife Answers to ProChoice Arguments*“. Серед його новел „*Deadline*“, „*Dominion*“, „*The Ishbane Conspiracy*“ та „*Safely Home*“.

Ренді, батько двох уже заміжніх дочок, Каріни Франклін й Ангели Стамп, мешкає у місті Грешам, штат Орегон, зі своєю дружиною Ненсі, яка також є його найкращим другом. Організація, у якій працює автор, має назву „*Eternal Perspective Ministries*“. Її контакти: www.epm.org, 503-668-5200, 39085 Pioneer Blvd., Suite 206, Sandy, OR 97055.

Посилання

Розділ I

1. "Gallup: Seventy-Two Percent of Teens Say Abortion Wrong," November 24, 2003, WorldNetDaily.com.
2. "New National Abortion Poll Shows Majority of Americans Are Pro-Life," (December 2003 Zogby International Poll, posted January 16, 2004, 209.157.64.200/focus/fnews/1062123/posts).
3. January 23, 1994, "Young People Swell Crowd at Washington March for Life," 209.157.64.200/focus/f-religion/1064531/posts.
4. See www.standupgirl.com.
5. "Abortion: Facts at a Glance" (New York: Planned Parenthood of America), 1.
6. The Alan Guttmacher Institute website, www.agi-usa.org/pubs/fb_induced_abortion.html; *Facts in Brief*, rev. February 2000.
7. Alan Guttmacher Institute, "Induced Abortion," *Facts in Brief*, February 2002.
8. James Patterson and Peter Kim, *The Day America Told the Truth* (New York: Prentice Hall Press, 1991), 32.

9. Lydia Saad, “Americans Divided Over Abortion Debate,” 18 May 1999, Gallup News Service Poll Releases; www.gallup.com/content/login.aspx?ci=3847.
10. *Family Planning Perspectives*, July–August 1996, 12.
11. Randy Alcorn, *ProLife Answers to ProChoice Arguments* (Sisters, OR: Multnomah Publishers, 2000), 313–22; “Biblical Perspectives on Unborn Children,” www.epm.org/articles/aborbibl.html.

Розділ 2

1. “Gallup Finds Two-Thirds of Americans Believe Abortion Is Morally Wrong,” June 2003, www.lifesite.net/ldn/2003/jun/03060308.html.
2. Paul Swope, “Abortion: A Failure to Communicate,” *First Things*, April 1998, 31–35. See www.firstthings.com/ftissues/ft9804/articles/swope.html.

Розділ 3

1. Subcommittee on Separation of Powers to Senate Judiciary Committee S-158, Report, 97th Cong., 1st Session, 1981.
2. Ibid.
3. Ibid.
4. *Lovejoy Surgicenter v. Advocates for Life Ministries*, et al., 1989, testimony of Aileen Klass.
5. Alexander Tsiaras, *From Conception to Birth: A Life Unfolds* (New York: Doubleday, 2002).
6. *Missouri Revised Statutes*, chapter 1, “Laws in Force and Construction of Statutes,” Section 1.205, August 28, 2003. See www.moga.state.mo.us/statutes/C000-099/0010000205.htm.
7. R. Houwink, *Data: Mirrors of Science* (New York: American Elsevier Publishing Co., Inc., 1970), 104–190.

8. Lennart Nilsson, "Drama of Life Before Birth," *Life*, 30 April 1965.
9. "The Facts of Life" (Norcross, GA: Human Development Resource Council), 2.
10. Vincent J. Collins, "Fetal Pain and Abortion: The Medical Evidence," *Studies in Law and Medicine* (Chicago: Americans United for Life, 1984), 6–7.
11. See *Newsweek*, June 9, 2003, "The War Over Fetal Rights," 40–47.
12. Це добре обґрунтовані наукові факти. Дивіться, наприклад, Landrum Shettles and David Rorvik, *Rites of Life* (Grand Rapids: Zondervan, 1983), 41–66.
13. Scott Klusendorf, *Pro-Life 101: A Step-by-Step Guide to Making Your Case Persuasively* (Signal Hill, CA: Stand to Reason Press, 2002).
14. Justin Taylor, "Sticker Shock," *World*, January 17, 2004, 43.

Розділ 4

1. Leonide M. Tanner, ed., "Developing Professional Parameters: Nursing and Social Work Roles in the Care of the Induced Abortion Patient," *Clinical Obstetrics and Gynecology* 14 (December 1971): 1271.
2. Paul Marx, *The Death Peddlers: War on the Unborn* (Collegeville, MN: St. John's University Press, 1971), 21.
3. *Feminists for Life Debate Handbook* (Kansas City, MO: Feminists for Life of America, n.d.), 3.
4. Carl Sagan and Ann Druyan, "Is It Possible to Be Pro-Life and Pro-Choice?" *Parade*, 22 April 1990, 4.
5. *The First Nine Months* (Colorado Springs: Focus on the Family), 3.
6. *Preview of a Birth* (Norcross, GA: Human Development Resource Center, 1991), 4.

7. See Scott Klusendorf, "Harvesting the Unborn: The Ethics of Embryo Stem Cell Research," www.str.org/free/bioethics/harvest.pdf.
8. "Deadline Extended for Comment to NIH on Stem Cells Harvesting," *ProLife Infonet*, 31 January 2000.
9. Thomas W. Hilgers, Dennis J. Horan and David Mall, eds., *New Perspectives on Human Abortion* (Frederick, MD: University Publications of America Inc./Aletheia Books, 1981), 351.
10. *Slate: Medical Examiner*, "Did I Violate the Partial-Birth Abortion Ban? A Doctor Ponders a New Era of Prosecution," by Dr. Warren M. Hern, October 22, 2003; <http://slate.msn.com/id/2090215>.

Розділ 5

1. Mortimer J. Adler, *Haves Without Have-Nots: Essays for the 21st Century on Democracy and Socialism* (New York: MacMillan, 1991), 210.
2. "Brain-Dead Woman Gives Birth," *The Oregonian*, 31 July 1987.
3. See www.michaelclancy.com/story.html.
4. Chuck Colson, "Life-and-Death Decisions: Praying for the Supremes," BreakPoint Commentary #000425, 25 April 2000.
5. HR 1997 was passed by a Senate roll call vote of 61-38, March 25, 2004.

Розділ 6

1. Madeline Nash, "Inside the Womb," *Time*, November 11, 2002, 68–77; Debra Rosenberg, "The War Over Fetal Rights," *Newsweek*, June 9, 2003, 40–51.
2. Mark O'Keefe, "Activists Tout Ultrasound Images to Discourage Abortion," Newhouse News Service, www.newhouse.com/archive/okeefe021903.html, © 2003.

3. Jennifer Kabbany, "Abortion vs. Ultrasound," *Washington Times*, October 29, 2003.
4. Audrey Stout, Marietta, GA, e-mail to Randy Alcorn, February 12, 2000.
5. See www.logiqlibrary.com/browseAction.cfm?productID=20; www.geddeskeepsake.com/showcase.html; www.clearviewultrasound.com/gallery.asp; [www.firstsightultrasound.com/4d_liveSA.htm](http://firstsightultrasound.com/4d_liveSA.htm); www.gemedicalsystems.com/rad/us/4d/virtual.html; щоб знайти інші знімки, введіть слова *ultrasound, images*, та *unborn* у пошукову систему.
6. *Life*, August 1990.
7. Lennart Nilsson, *A Child Is Born* (New York: Delacorte Press, 1977).
8. See www.abortiontv.com/AbortionPictures1.htm.
9. Warren Hern, "Operative Procedures and Technique," *Abortion Practice* (Boulder, CO: Alpenglo Graphics, Inc., 1990), 154.
10. Naomi Wolf, "Our Bodies, Our Souls," *The New Republic*, October 16, 1995; www.epm.org/articles/naomiwolf.html.
11. *Care Net Report*, vol. 4, no. 5, November 2003, Sterling, VA.
12. Oregon Public Broadcasting, "To the Contrary," former Clinton administration staffer Maria Echaveste, et al., January 4, 2004.

Розділ 7

1. Mary Fischer, "A New Look at Life," *Reader's Digest*, October 2003, 95–103.
2. Peter Singer, *Practical Ethics* (1979), cited in "Peter Singer in His Own Words," Accuracy in Academia, www.academia.org/singerquotes.html.
3. Jim Newhall, cited by Maureen O'Hagan, "Cross Hairs to Bear," *Willamette Week*, 3 May 1995.

4. Associated Press, cited in Christian Action Council's *Action Line*, March–April 1991.
5. Sharon Begley, "Do You Hear What I Hear?" *Newsweek*, Special Summer Edition 1991, 12.
6. Ibid.
7. T. Verney and J. Kelley, *The Secret Life of the Unborn Child* (New York: Delta Books, 1981).
8. H. B. Valman and J. F. Pearson, "What the Fetus Feels." (Це — надрукована стаття без посилання на джерело публікації. Доктор Валман працює консультантом-педіатром у лікарні „Нортвік Парк“ та в Центрі клінічних досліджень міста Харроу; Пірсон працює старшим викладачем і консультантом-акушером та гінекологом у Валлійській Національній школі медицини міста Кардіфф.)
9. John Wilke, *Abortion Questions and Answers* (Cincinnati, OH: Hayes Publishing Co., 1988), 53.
10. Begley, "Do You Hear?" 14.
11. Peter Singer, "Sanctity of Life or Quality of Life," *Pediatrics*, July 1983, 129.
12. Singer, "Taking Life: Humans," <http://www.petersingerlinks.com/taking.htm>; excerpted from Singer, *Practical Ethics* (New York: Cambridge University Press, 1993).
13. Charles Hartshorne, "Concerning Abortion: An Attempt at a Rational View," *The Christian Century*, 21 January 1981, 42–45.
14. David Boonin, *A Defense of Abortion* (New York: Cambridge University Press, 2003), 5–9.
15. *Feminists for Life Debate Handbook* (Kansas City, MO: Feminists for Life of America, n.d.), 9.
16. Quoted by George Will, *The Pursuit of Happiness and Other Sobering Thoughts* (New York: Harper Colophon, 1978), 62–63.

Розділ 8

1. Kate Michelman, quoted in *The New York Times*, May 10, 1988.
2. *Feminists for Life Debate Handbook* (Kansas City, MO: Feminists for Life of America, n.d.), 17.
3. Rosemary Bottcher, "Feminism: Bewitched by Abortion," in *To Rescue the Future*, ed. Dave Andrusko (New York: Life Cycle Books, 1983).
4. See www.feministsforlife.org/news/commonw.htm.
5. Susan B. Anthony, *The Revolution*, July 8, 1869, 4.
6. Mattie Brinkerhoff, *The Revolution*, April 9, 1868, 215–16.
7. Elalah Drogin, *Margaret Sanger: Father of Modern Society*, (CUL Publications, 1989), 11–13.
8. R. C. Sproul, *Abortion: A Rational Look at an Emotional Issue* (Colorado Springs, CO: NavPress, 1990), 117–18.
9. Guy M. Condon, "You Say Choice, I Say Murder," *Christianity Today*, June 24, 1991, 22.
10. Mary Ann Schaefer, quoted by Catherine and William Odell, *The First Human Right* (Toronto: Life Cycle Books, 1983), 39–40.
11. *The American Feminist*, Spring 2003, 14, 17.
12. "Abortion and Moral Beliefs: A Survey of American Opinion," conducted by the Gallup Organization, 1991, 4–7.
13. Willke, "Woman's Movement," 3.
14. Condon, "You Say Choice," 23.
15. Robert Stone, "Women Endangered Species in India," *The Oregonian*, March 14, 1989, B7.
16. Jo McGowan, "In India They Abort Females," *Newsweek*, February 13, 1989.
17. *Straits Times* report, Beijing, February 7, 2000; related stories at www.lifesite.net.
18. *Medical World News*, December 1, 1975, 45. See also *Newsweek*, "Brave New Babies," February 1, 2004.

Розділ 9

1. Mary O'Brien Drum, "Meeting in the Radical Middle," *Sojourners*, November 1980, 23.
2. Nat Brandt, *The Town That Started the Civil War* (New York: Syracuse University Press, 1990); Thomas Clarkson, *Slavery and Commerce of the Human Species* (Miami, FL: Mnemosyne Publ. Co., 1969); Austin Willey, *The History of the Anti-Slavery Cause* (Portland, ME: Brown Thurston Publ., reprinted by Mnemosyne Publ. Co., Miami, FL, 1886).

Розділ 10

1. See Robert Jay Lifton, *The Nazi Doctors: Medical Killing and the Psychology of Genocide* (New York: Basic Books, 1986).
2. See www.teen-aid.org/Links.htm; www.abstinencedu.com; www.abednet.org; www.PureRevolution.com.

Розділ 11

1. Serrin M. Foster, "Women Deserve Better Than Abortion," *Respect Life*, 2003.
2. Quoted by Mary Meehan, "The Ex-Abortionists: Why They Quit," *Human Life Review* (Spring–Summer 2000), 12.
3. Свідчення Елізабет Шедіген, доктора медицини, перед підкомісією Сенату з питань науки, технологій та прослуховування космосу для розслідування фізичних та психологічних наслідків абортів для жінок; розміщене в "Witnesses Ask U.S. Senate for Research into Side Effects of Abortion on Women," *Culture & Cosmos*, vol. 1, no. 30, March 9, 2004.
4. Brent Rooney and Byron C. Calhoun, MD, "Induced Abortion and Risk of Later Premature Births," *Journal*

- of American Physicians and Surgeons*, vol. 8, no. 2, Summer 2003.
5. S. Linn, "The Relationship Between Induced Abortion and Outcome of Subsequent Pregnancies," *American Journal of Obstetrics and Gynecology*, May 15, 1983, 136–40.
 6. John A. Richardson and Geoffrey Dixon, "Effects of Legal Termination on Subsequent Pregnancy," *British Medical Journal* (1976): 1303–4.
 7. B. Luke, *Every Pregnant Woman's Guide to Preventing Premature Birth* (New York: Times Books, 1995); E. Ring-Cassidy, *Woman's Health After Abortion* (Toronto: de Veber Institute, 2002).
 8. *Family Planning Perspectives*, March–April 1983, 85–86.
 9. U.S. Department of Health and Human Services, *Morbidity and Mortality Weekly Report* 42 (SS-6) 73–85 (December 17, 1993; April 1984).
 10. Ann Aschengrau Levin, "Ectopic Pregnancy and Prior Induced Abortion," *American Journal of Public Health* (March 1982): 253.
 11. "Ectopic Pregnancy: Prognosis for Subsequent Fertility," www.physicianeducation.org. Accessed March 1, 2004.
 12. Centers for Disease Control, Press Release, May 1, 2001, "CDC Reports Highlights Selected Racial and Ethnic Pregnancy-Related Death Rates," <http://www.cdc.gov/od/oc/media/pressrel/r010511.htm>.
 13. Allan Osser, MD, and Kenneth Persson, MD, "Postabortal Pelvic Infection Associated with Chlamydia Tracomatis and the Influence of Humoral Immunity," *American Journal of Obstetrics and Gynecology* (November 1984): 669–703.
 14. Lars Heisterberg, MD, et al., "Sequelae of Induced First-Trimester Abortion," *American Journal of Obstetrics and Gynecology* (July 1986): 79.

15. Anath, CV, et al.: "The Association of Placenta Previa with History of Cesarean Delivery and Abortion: A Meta-Analysis," *American Journal of Obstetrics and Gynecology* (November 1997): 1071–78.
16. Jeffrey M. Barrett, MD, "Induced Abortion: A Risk Factor for Placental Previa," *American Journal of Obstetrics and Gynecology* (December 1981): 769.
17. David Reardon, *Aborted Women: Silent No More* (Westchester, IL: Crossway Books, 1987), 106.
18. F. Parazzini, et al., "Reproductive Factors and the Risk of Invasive and Intraepithelial Cervical Neoplasia," *British Journal of Cancer*, 59:805–9 (1989); H. L. Stewart, et al., "Epidemiology of Cancers of the Uterine Cervix and Corpus, Breast and Ovary in Israel and New York City," *Journal of the National Cancer Institute* 37(i):1–96; I. Fujimoto et al., "Epidemiologic Study of Carcinoma in Situ of the Cervix," *Journal of Reproductive Medicine* 30(7):535 (July 1985); C. LaVecchia, et al., "Reproductive Factors and the Risk of Hepatocellular Carcinoma in Women," *International Journal of Cancer*, 52:351, 1992.
19. Dr. Joel Brind, "Comprehensive Review and Meta-Analysis of the Abortion/Breast Cancer Link"; <http://members.aol.com/DFjoseph/brind.html>.
20. Brinton LA, Hoover R, Fraumeni IF, Jr. (1983) *British Journal of Cancer*, 47:757–62.
21. Linn, "Outcome of Subsequent Pregnancies," 136–40.
22. John A. Richardson and Geoffrey Dixon, "Effects of Legal Termination on Subsequent Pregnancy," *British Medical Journal* (1976): 1303–4.
23. Herman, *Trauma and Recovery*, (New York: Basic Books, 1992), 34; "Abortion's Adverse Physical and Psychological Effects on Women" (list of studies).
24. For this and other studies see Elliot Institute, www.afterabortion.org.

25. David C. Reardon, "Major Psychological Sequelae of Abortion," 1997, Elliot Institute.
26. "Tearing Down the Wall," *LifeSupport*, Spring–Summer 1991, 1–3.
27. See Alcorn, *ProLife Answers*, 118–20, 285–86.
28. Безкоштовна інформація та консультації доступні за адресою www.lifeissues.org/men/.
29. Gissler M, Berg C, Bouvier-Colle MH, Buekens P., "Pregnancy-Associated Mortality After Birth, Spontaneous Abortion or Induced Abortion in Finland, 1987–2000," *Am J Ob-Gyn* 2004; 190:422–27.
30. Centers for Disease Control, *Morbidity and Mortality Weekly Report*, 52 (SS12); 1–32, "Abortion Surveillance — United States, 2000," 32.
31. James A. Miller, "A Tale of Two Abortions," *Human Life International Reports*, March 1991, 1.
32. John Wilke, *Abortion Questions and Answers* (Cincinnati, OH: Hayes Publishing Co., 1988), 99; Brian Clowes, *Facts of Life*, "Maternal Deaths Due to Abortion," Human Life International; 2nd ed. (June 2001).
33. Wanda Franz, "Abortion Associated with Heightened Mortality Rate, Study Reveals," www.nrlc.org/news/2002/NRL09/franz.html.
34. Elizabeth Ring-Cassidy and Ian Gentles, *Women's Health After Abortion: The Medical and Psychological Evidence*, 2nd ed. (de Veber Institute, 2003), www.deveber.org.
35. "Key Facts About Abortion," Elliot Institute, n.d., www.afterabortion.org.

Розділ І 2

1. Shettles and Rorvik, *Rites of Life* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1983), 129.

Розділ 13

1. Jean Staker Garton, *Who Broke the Baby?* (Minneapolis, MN: Bethany House Publishers, 1979), 76.
2. “Who Has Abortions?” The Alan Guttmacher Institute, www.agi-usa.org/pubs/fb_induced_abortion.html.
3. “Abortion: Facts at a Glance,” Planned Parenthood Federation of America, n.d., 1.
4. John Wilke, *Abortion Questions and Answers* (Cincinnati, OH: Hayes Publishing Co., 1988), 146–50.
5. Sue Reily, “Life Uneasy for Woman at Center of Abortion Ruling,” *The Oregonian*, 9 May 1989, A2.
6. “Jane Roe Wants to Make Legal History Again,” June 21 2003, www.theage.com.au/articles/2003/06/20/1055828492398.html.
7. *Feminists for Life Debate Handbook* (Kansas City, MO: Feminists for Life of America, n.d.), 14.
8. Frederica Mathewes-Green, “Ask the Victims,” *Citizen Magazine 2000*, family.org/cforum/citizenmag/features/a0013078.cfm.

Розділ 14

1. W. Peacock, “Active Voluntary Euthanasia,” *Issues in Law and Medicine*, 1987. Cited by John Wilke, *Abortion Questions and Answers* (Cincinnati, OH: Hayes Publishing Co., 1988), 212.
2. National Vital Statistics Report, vol. 48, no. 3, March 28, 2000.
3. March of Dimes Foundation, 2003, www.marchofdimes.com/professionals/681_1164.asp.

4. World Congress of Families Update, vol. 3, issue 1119, March 2002, www.worldcongress.org/WCFUpdate/Archive03/wcf_update_3_1_1.htm citing R. E. Gilbert, et al., "Screening for Down's Syndrome: Effects, Safety, and Cost-Effectiveness of First- and Second-Trimester Strategies"; and Euan M. Wallace and Sheila Mulvey, "Commentary: Results May Not Be Widely Applicable," *BMJ* 2001; 323:1-6 (25 August 2001); www.bmj.com.
5. Willke, *Abortion Questions*, 211.
6. "Born Unwanted: Developmental Consequences for Children of Unwanted Pregnancies," Planned Parenthood Federation of America, n.d.
7. The Michael Fund, 400 Penn Center, Pittsburgh, PA 15146.

Розділ 15

1. Report of the National Center of Child Abuse and Neglect, U.S. Department of Health and Human Services, 1973-1982.
2. See www.acf.hhs.gov/programs/cb/publications/cm01/chapterthree.htm#victim.
3. Edward Lenoski, *Heartbeat* 3 (December 1980); cited by John Willke, *Abortion Questions and Answers* (Cincinnati, OH: Hayes Publishing Co., 1988), 140-41.
4. Nancy Michels, *Helping Women Recover from Abortion* (Minneapolis, MN: Bethany House Publishers, 1988), 168.
5. Philip G. Ney, "A Consideration of Abortion Survivors," *Child Psychiatry and Human Development* (Spring 1983): 172-73.
6. Philip G. Ney, "Relationship Between Abortion and Child Abuse," *Canadian Journal of Psychiatry* (November 1979): 611-12.
7. Michels, *Helping Women Recover*, 169-70.

8. Cited by James Dobson, *Focus on the Family* radio broadcast, 21 June 1991.
9. Peter Singer, *Rethinking Life and Death* (New York: St. Martin's Griffin, 1996), 217.

Розділ 17

1. Frederica Mathewes-Green, *Real Choices* (Sisters, OR: Multnomah Publishers, 1995), 19.
2. David Reardon, *Aborted Women: Silent No More* (Westchester, IL: Crossway Books, 1987), 10.
3. *1989 Adoption Factbook*, The National Council for Adoption (Washington, DC, June 1989), 158.
Ці цифри приблизно такі ж у 2000 році, виходячи з телефонної розмови 5.08.2000 з представником Національної ради з усиновлення, який підтвердив, що як мінімум один мільйон подружніх пар дітородного віку у США чекають на всиновлення новонароджених.
4. Cited by Charmaine Yoest, "Why Is Adoption So Difficult?" *Focus on the Family Citizen*, 17 December 1990, 10.
5. Свідчення працівників клінік у відеоматеріалі *The Abortion Providers*, який виготовила Pro-Life Action League, Chicago. Підтверджено колишньою власницею клініки абортів Керол Еверет у приватній телефонній розмові між нею і Френком Перетті та автором 24 травня 1991 року.
6. Mathewes-Green, *Real Choices*, 14–15.
7. Yoest, "Why Is Adoption So Difficult?" 10.
8. See www.bethany.org; www.cwa.org/links.html; www.preciouskids.org/adopt/resources.html; www.adopting.com/info.html.
9. See <http://encyclopedia.adoption.com>.
10. Swopes, "Aborton: A Failure to Communicate," www.firstthings.com/ftissues/ft9804/articles/swope.html.

Розділ 18

1. *Family Planning Perspectives*, July–August 1996, 12.
2. See www.lifeservices.org/pace.htm; www.afterabortion.org/healing; call 1-888-486-HOPE for free confidential advice; resource list for postabortion needs: www.afterabortion.org/resourc.html.

Розділ 20

1. Care Net's option line is 1-800-395-HELP (4351); on-line help at www.optionline.org.
2. See www.catholic.net/RCC/ProLife/prolife1.html.
3. Eternal Perspective Ministries, www.epm.org, info@epm.org, (503) 668-5200, 39085 Pioneer Blvd., Suite 206, Sandy, OR 97055.
4. For information on the National Memorial for the Unborn, see www.atcmag.com/v1n4/article6.asp; church rose garden at www.epm.org/articles/rosegard.html.
5. My book *ProLife Answers to ProChoice Arguments* is a thorough response to pro-choice claims, backed up with eight hundred citations.
6. See Alcorn, *ProLife Answers*, Appendix K: ProLife Resources, 381–404; see www.epm.org/proliferesources.html. Неймовірно корисне джерело інформації в Ultimate Pro-Life Resource List at www.prolife.org/ultimate. Щоб підписатися на регулярні електронні листи з інформацією „за життя“, надішліть “subscribe” на infonet-list-request@lists.prolife.org.
7. Randy Alcorn, *Does the Birth Control Pill Cause Abortions?* (Sandy, OR: Eternal Perspective Ministries, 1997, 2000, 2004), www.epm.org/bcp.html; Drs. Walter Larimore and Joseph Stanford, “Postfertilization Effects of Oral Contraceptives and Their Relation to

- Informed Consent,” *Archives of Family Medicine* 2000; 9:133; Dr. Walter L. Larimore, “The Growing Debate About the Abortifacient Effect of the Birth Control Pill and the Principle of Double Effect,” *Ethics and Medicine Journal*, January 2000; 16(1):23–30. Also available in updated format at www.epm.org/articles/pilldebate.html.
8. See www.family.org/pregnancy/general/A0028208.html.
 9. Багато ресурсів „за життя“ доступні в режимі онлайн, включаючи інформацію нашої організації на www.epm.org/prolife.html. Усі написані мною статті та вся інформація на нашому веб-сайті доступна безкоштовно для використання церквами та служіннями, включаючи урок із вивчення Біблії для малої групи на www.epm.org/articles/aboleson.html, та повний зразок творчого церковного служіння „за життя“ на www.epm.org/articles/abosergs.html.
 10. *Life Is Sacred* and other pro-life resources, www.family.org/resources/itempg.cfm?itemid=1072.
 11. See www.abortionno.org/pdf/order.pdf.

Зміст

Частина 1: Основи	9
Розділ 1: Навіщо говорити про аборти?	11
Розділ 2: За дитину чи за жінку?	16
Частина 2: Дитина	21
Розділ 3: Чи є повноцінними людьми ненароджені?	22
Розділ 4: Чим відрізняється яйцеклітина, сперматозоїд, зародок і плід?	27
Розділ 5: Чи є ненароджений частиною жіночого тіла?	31
Розділ 6: Про що нам говорять фотографії?	35
Розділ 7: Що робить людське життя „значущим“?	40
Частина 3: Жінка	45
Розділ 8: Чи насправді питання абортів стосується прав жінок?	46
Розділ 9: Чи ми маємо право вибору стосовно нашого тіла?	50

Розділ 10: Чи є аборт частиною права на особисте життя?	54
Розділ 11: Чи шкодить аборт фізичному та психічному здоров'ю жінки?	57
Розділ 12: Чи правильно робити аборт, коли вагітність загрожує життю матері?	63
Розділ 13: Чи правильно робити аборт, коли жінка завагітніла після зґвалтування чи інцесту?	65
<i>Частина 4: Інші важливі аспекти</i>	<i>69</i>
Розділ 14: А що робити з небажаними та неповносправними дітьми?	70
Розділ 15: Чи запобігає аборт жорстокому поводженню з дітьми?	75
Розділ 16: Особисто проти абортів, але за вибір інших?	78
Розділ 17: Як щодо всиновлення?	80
<i>Частина 5: Духовні перспективи та можливості</i>	<i>85</i>
Розділ 18: Чи може Бог простити аборти?	86
Розділ 19: Рух „за життя“ також виконує Велике Доручення	91
Розділ 20: Як я можу допомогти ненародженим дітям та їхнім матерям?	96
Посилання	104